

DEN DANSKE *Stjerne*

NR. 7
JULI 1964
113. ÅRG.

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 7

JULI 1964

113. ÅRG.

Indhold:

Templernes indflydelse	147
Fra missionens præsidentskab	149
Mød fremtiden uden frygt	150
Dersom Herren ikke bygger huset	151
Månedens spørgsmål	153
Genealogisk Forening	154
Tabernakel-koret i Danmarks Radio	156
Missionær-konference	158
Hjælpeforeningen	160
Søndagsskolen	162
Det femte bud for os	164
Primary	165
Præstedømmet	166
Kredslærerindernes budskab	167
En historisk omvisning	168
Københavns Distrikts Månedshilsen	169
The Spoken Word	169
Personlige nyheder	170

Forsiden:

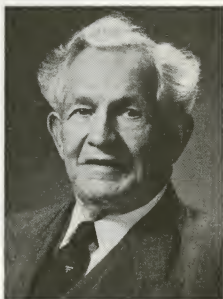
Sego-Liljen (se artikel side 161, Hjælpeforeningen).

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er i Danmark kr. 13,00 pr. halvår, kr. 25,00 for et helt år + oms 9%, i udlandet \$ 3,00 pr. halvår, \$ 5,00 for et helt år. I løssalg kr. 2,50 pr. nummer.

Betaling kan i Danmark ske gennem postgiro 333.38 til

Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Priorvej 12, København F. Telefon (01) 34 24 55

R. Earl Sorenson, missionspræsident, ansvarh. redaktør
Mary W. Kaiser, redaktør
Annoncer: Jørgen W. Schmidt

templernes indflydelse

af præsident *David O. McKay*

Oakland Templet i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helige skal snart indvies. Ligesom mange af vore andre templer står dette tempel på en høj. Det er et åndeligt fyrtårn, som alle kan se og som de kan lede deres liv efter.

Vore templer har en særlig plads i Kirken, bortset fra de ordinauser, der gives og udføres i dem. De er lys på bjerget. Deres lys skulle ikke være gemt. Et tempel udøver, eller burde udøve, en vedvarende indflydelse på folket, særligt på ungdommen. Jeg kan ikke illustrere, hvad jeg mener, bedre end ved at hentyde til den vidunderlige historie om *Det store stenansigt* af Nathaniel Hawthorne.

Forfatteren henlede opmærksomheden på et af naturens vidundere. Når man stod i en bestemt afstand fra det, så man et mildt ansigt, som, skrev Hawthorne, øvede en stor indflydelse på folket i dalen nedenunder. For at bruge hans egne ord:

»Det var en lykkelig lod for børn at vokse op til manddom eller kvindelighed med det Store Stenansigt for deres øjne. Thi alle trækene var ædle og udtrykket var på én gang storslået og mildt, som om det var varmen fra et uhyre stort og varmt hjerte — et hjerte, som omfattede hele menneskeheden i sin kærlighed og havde plads til mere. Det var ligefrem opdragende blot at se på det.«

Han fortæller, at en moder og hendes lille søn sad i dalen og så på stenansigtet, og Ernest sagde: »Mor, jeg ville ønske det kunne tale, for det ser så venligt ud, at dets stemme også må være behagelig. Hvis jeg skulle se et menneske med et sådant ansigt, ville jeg elske det højt.«

»Og moderen fortalte ham så den historie, at en dag ville en mand komme og have netop et så mildt ansigt som det.«

De, som kender historien, husker, at »Guldsameren« kom tilbage til dalen. Det var ikke ham eller »Blod og Torden«, den store soldat, som også vendte hjem til sit tidligere hjem. Det var ikke »Gamle Stenfjæs«, den store advokat og politiker, som stilede efter at blive præsident. Det var ikke engang digteren, men Ernest selv, som levede et liv med gode gerninger og hellig kærlighed. Ernest var virkelig, ved udsende, levevis og kærlighed, blevet en repræsentant for det Store Stenansigt.

Det er det jeg mener. Vore templer skulle øve en indflydelse på vor Kirkes ungdom: inspirerende, udviklende selvbeherskelse, forandrende deres natur, så de en dag kan gå ind i templerne.

Hvis et menneske ønsker at opnå det rigeste liv for sig selv og være i stand til at yde mest muligt til almenvellet, skal han udvikle visse hoveddyder, hvoriblandt jeg nævner følgende: Tro, selvbeherskelse, kyskhed, ærbødighed og villighed til at tjene andre. Kirkens templer står for disse principper og aldrig tidligere i verdenshistorien har der været et sådant behov for, at tro skulle bibringes sindet og hjertet hos verdens børn — Guds børn!

Hvert eneste tempel, som er rejst af Kirken, tiltrækker sig forbigående opmærksomhed, de, som har læst, hørt og været vidne til den kendsgerning, at bygningen er et Guds hus, et tempel til den Allerhøjeste. Selve dets eksistens, dets mure og alt hvad der hører til det, forkynder Hans virkelighed, Hans kærlighed og Hans frelsesplan. Vi ville ønske, at hver dreng og hver pige i verden og især hver dreng og hver pige i Kirken ville erkende, at templet er vor Faders hus. Det er det, jeg mener ved at sige, at templer opbygger karakteren.

Der var engang en, for mange år siden skrev, at hele formålet med livet kunne sammenfattes i følgende ord: »At underlægge os tingene, så vi kan virkeliggøre os idealet.«

Da jeg første gang læste dette, syntes jeg at det kunne omskrives til: »Hele formålet med livet er at undertrykke de dyriske lidenskaber, tilbøjeligheder og tendenser, så vi altid kan være klar over Guds Helligåndes fællesskab med os.« Det er idealet. Vort hovedformål med livet er at overvinde de dårlige tendenser, at styre vore lyster og at kontrollere vore lidenskaber. Vi skal overvinde dem. Vi skal besejre dem.

Vi må lære vore unge mennesker at leve således, at de kan komme ind i Guds hus og indgå pagter, de dyrebareste og helligste i hele verden. I ungdommen skulle de tage den kendsgerning til efterretning, at de må styre deres lyster og deres lidenskaber, hvis de skal være værdige til at gå ind i templet.

Forberedelsen til templet sker i ungdommen, ikke blot når de går til deres biskop for at få deres tempelanbefaling. Det er det, det betyder at have Guds hus som et lys for Kirken. Det er et af de største midler i Kirken til at opbygge karakteren.

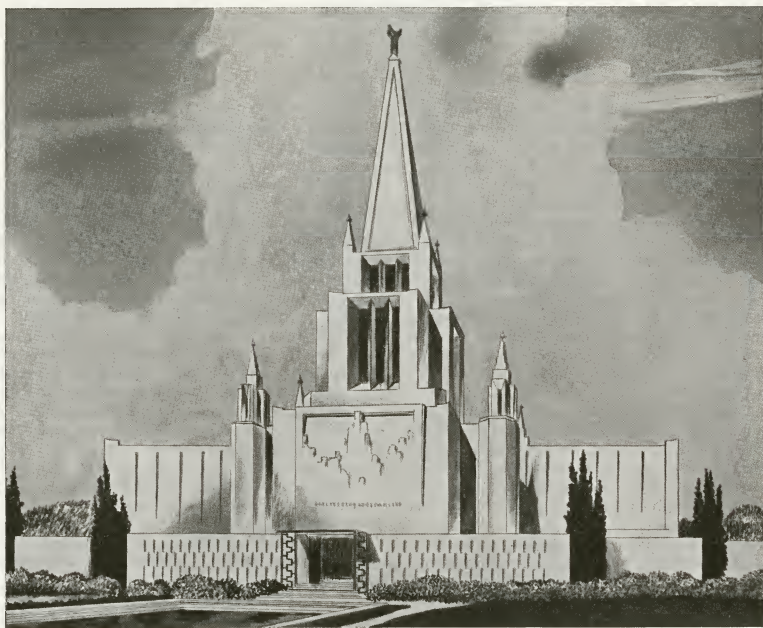
Templet står for alt, hvad der er dydigt, og man bør se på det som Ernest så på det Store Stenansigt. Lad templets tanker, idealer og ædelhed omskabe de unge, drengen og pigen, så at de, når de går til biskoppen, kan svare ærligt og sandfærdigt, og når de går til templet uden nogen tvivl kan modtage de velsignelser, som er beregnet for de trofaste.

Ethvert tempel, som står, lige meget i hvilken del af verden, bør altid være et lys, der har indflydelse på Kirkens medlemmer, unge og gamle, så de udvikler de karak-

teregenskaber, der omformer et menneskeligt væsen, som er indgivet dyriske instinkter, til et åndeligt væsen, som siger ja til de ting, der indgives det af Gud vor Himmelske Fader. Til sidst skulle hver eneste være i stand til at sige, som Peter sagde efter mindre end tre års tjeneste i følgeskab med Mesteren og nogle få år mere ved at tjene Ham: »Vi har nu fået del i guddommelig natur.« (Se 2 Peter 1:4).

Gud velsigne alle jer, som vil komme og få del i ånden og velsignelserne i det nye Oakland Tempel, ligesom Han daglig velsigner dem af vore medlemmer, som går ind i de andre templer ude over verden.

David O. McKay

Oakland Tempel

Fra missionens præsidentskål

Mit budskab for denne måned er en redaktionel artikel fra *Church News* for 23. maj 1964:

For mere åndelighed

Skent Vidsomsordet ganske afgjort er en sundhedsregel og almindeligvis anerkendes som sådan af de sidste dages hellige, er den lige så godt en stor vejleder der fører til åndelighed.

I denne henseende er den et af evangeliets vigtigste principper.

I denne artikel gør vi ikke noget forsøg på at lægge ekstra eftertryk på det, heller ikke at tage det ud af dets rette perspektiv i forhold til andre vigtige love, som f. eks. kyskhed, ærlighed og retskaffenhed. Og dog må det anerkendes som en af de mest fremadskuende og opløftende, men uundgåelige, facetter i evangeliet.

Herren gav os Vidsomsordet, ikke blot som et råd, som nogle vil have os til at tro, men bogstaveligt som sin vilje. Det er anvendeligt på alle. Ingen er så svag, at han ikke kan efterleve det, og ingen så hjælpeløs, at han er undtaget fra det.

Det er en åndeligheds-lov, som vi ikke kan overse eller ignorere, og uden hvilken vi aldrig kan få fremgang i Guds Rige. Den er så vigtig for os.

Herren selv betragter denne renhedslov som værende livsvigtig for vort velværd, ellers ville Han aldrig have givet den. Samtidig med at Han fremhæver den renlighed Han ventner i vore fysiske legemer, har Han givet nogle meget stærke kommentarer. Han sagde for eksempel:

»Ved I ikke, at I er Guds tempel, og Guds Ånd bor i jer? Hvis nogen ødelægger Guds tempel, skal Gud ødelægge ham; thi Guds tempel er helligt, og I er jo Hans tempel!« (1. Kor. 3:16—17).

Kan nogen af os, med en sådan erklæring i vort sind, sige, at overholdelsen af denne lov er overladt til vort eget valg, eller at vi kan ignorere den straffet?

En anden gang befalede Han: »Vær rene, I som bærer Herrens kar?«

Vi er disse kar. Vi har fået Åndens Gave som en del af vor dåb. Vi er blevet »født« af Ånden. Paulus'

ord til korintherne, som er citeret ovenfor, henvender sig direkte til os, og vi kan ikke undgå dem.

Renlighed er nødvendig til gudfrygtighed. Intet urent kan nogensinde komme i Hans nærhed. Hvis vi forventer en gang at komme for Hans åsyn, kan vi så lukke vore øjne for de faktorer, som gør det muligt?

Der er et nært slægtskab mellem et rent sind, et rent legeme og den Helligånd, akkurat som der er et afgjort slægtskab mellem et forurenede legeme og at besmitte sjælen.

Da vi lever i vore legemer hele vort liv, har den måde vi lever på, en direkte virkning på vort sind. Hvis vi lever syndigt og hengiver os til verdens tilbøjeligheder, driver vi Guds Ånd tilbage ved at gøre vore legemer uskikkede til at tjene som dens tempel.

På den anden side byder vi ved en retskaffen levevis den Helligånd ind, og når den går ind i vort legeme, helliggør den det med sin hellige indflydelse og forbereder os til de åndelige velsignelser, som de trofaste kan glæde sig ved.

Princippet om helliggørelse er et princip, som mange sidste dages hellige er ukendte med, og dog er det et, som bør studeres, thi Herren befaler os at helliggøre os selv, »at jeres sind må være opladt for Gud, og de dage skal komme, da I skal se ham; thi han vil afsløre sit ansigt for jer, og det skal ske i hans egen bestemte tid og på hans egen måde og efter hans egen vilje.« (L. & P. 88:68).

Den dag, da Kirken blev organiseret, sagde Herren til Profeten Joseph Smith, at »helliggørelse ved vor Herres og Frelseres, Jesu Kristi nåde er retfærdig og sand for alle dem, der elsker og tjener Gud med al deres magt, sind og styrke.« (L. & P. 20:31).

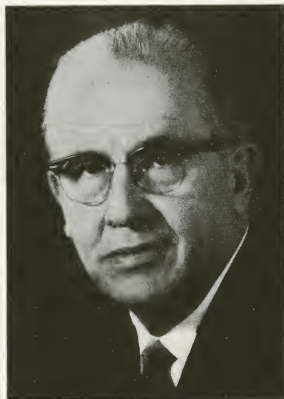
Men med mindre vore legemer er rene og rede til, at den Helligånd kan komme derind, kan den ikke helliggøre dem, og kan vi uden helliggørelse få adgang til Hans nærhed?

Hvis vi blot vil bruge Vidsomsordet, vil det vise sig at være et af de vigtigste skridt fremad på vejen til ophøjelse i Guds nærhed.

R. Earl Sorenson,
missionspræsident.

Mød fremtiden uden frygt

af Præsident Ezra Taft Benson

I disse kritiske tider håber jeg, at vi altid vil bevare ånden i det store værk, som vi repræsenterer, brændende i vort hjerte. Hvis vi gør det, vil vi ikke føle nogen ængstelse. Vi vil ikke frygte. Vi vil ikke bekymre os om fremtiden, fordi Herren har givet os den vished, at hvis vi lever retskaffent, hvis vi holder Hans befalinger, hvis vi ydmyger os for Ham, vil alt være vel. Jeg henleder Deres opmærksomhed på to skriftsteder: »Vær frimodig og stærk; vær ikke bange og bliv ikke forfærdet, thi Herren din Gud er med dig i alt, hvad du tager dig for!« (Josua 1:9). Dette var Herrens formaning til sin søn, Josua, idet han opmuntrede ham til at stole på Gud. Josua besvarede denne formaning i et råd til folket med disse ord: »Vælg i dag, hvem I vil tjene ... Men jeg og mit hus, vi vil tjene Herren!« (Ibid. 24:15).

Indeholdt i disse to skriftsteder er de to principper, der er nødvendige til sikkerhed og fred. For det første, tillid til Gud, og for det andet, en beslutning om at holde befalingerne, at tjene Herren, at gøre hvad der er rigtigt. De sidste dages hellige, som lever i overensstemmelse med disse to formaninger — tillid til Gud og overholdelse af befalingerne — har intet at frygte.

Herren har i sine åbenbaringer gjort det meget klart, at selv om tiderne bliver farlige, selv om vi er omgivet af fristelse og synd, selv om der er en følelse af usikkerhed, selv om menneskers hjerte kan svigte dem, og ængstelse fylde deres sjæle, hvis vi blot stoler på Gud og holder Hans befalinger, behøver vi ikke at frygte.

I ny åbenbaring har Herren påpeget dette meget tydeligt. Endnu før Kirken

blev organiseret, da der kun var en håndfuld mennesker, der fulgte den unge Profets ledelse, sagde Herren til de hellige: »Frygt derfor ikke, lille hjord! Gør godt! Lad jord og helvede forene sig imod dig; thi dersom I er bygget på min klippe, kan de ikke få overhånd ...

Vend alle jeres tanker mod mig. Tivl ikke, frygt ikke.« (L. & P. 6:34, 36). Han har også sagt: »Og det er min hensigt at sørge for mine hellige; thi alle ting er mine.« (Ibid. 104:15).

Det vil ikke være nok blot at anerkende Kirkens lærdomme, standarder og idealer på passiv måde. Der kræves virkelig aktivitet, virkelig indvielse til retfærdighedens principper, hvis vi skal møde fremtiden uden frygt. Men hvis vi har modet, den sunde dømmekraft og troen til at gøre det, så vil vi, lige meget hvad der sker, være i stand til at møde enhver situation med mod og med tro og med den vished, at Gud vil støtte os.

Vi må efterleve evangeliets plan i dens fylde hver dag i vort liv. Deri ligger sikkerheden. Derved vil der komme en tilfredsstillelse, som kommer af en retskaffen levevis, og som vil trænge ind i vort hjerte, give os det mod og den styrke, som vi behøver. Der findes ingen sikkerhed ved uretfærdighed. De syndefulde lever altid i fortvivlelse.

Vi trænger til at være ydmyge. Vi trænger til at være taknemmelige. Vi trænger til, som familie, at knæle ned i familiebøn, aften og morgen. Vi trænger til ærbødighedens ånd i vore gudsdyrkershuse. Vi trænger til at holde sabbatsdagen hellig.

Vi må være gode borgere. Vi må udøve vor ret til at stemme. Vi må følge

det råd, som Herren har givet os i åbenbaringen angående vor pligt til at søge efter »retskafne og kloge mænd« (L. & P. 98:8—10), som vil holde på principet, mennesker, som vil sætte principet foran politisk erfaring.

Hvis vi efterlever evangeliet, vil vi i vore hjerter føle, at det Første Præsidentskab ikke alene har ret til, men også er forpligtet under himlen til at give råd om ethvert emne, som angår de sidste dages helliges timelige eller åndelige velfærd, uanset om nogle mennesker måske vil tænke, at sådanne råd kan have politiske bibetydninger.

Vi må stå fast på det, som vi ved er rigtigt, og opretholde de mænd, som er blevet kaldet som vore ledere i det nye Israel. Alt dette vil vi gøre og mere til, hvis vi efterlever evangeliet. Vi vil holde os rene og uplekkede af verden. Vi vil leve et rent liv. Vi vil være tro mod vore hustruer og vore børn. Vi vil leve i overensstemmelse med evangeliets plan.

Må Gud velsigne os, at vi må have tillid til Gud og holde Hans befalinger. Det er alt, hvad Herren venter af os. Glæde og lykke vil komme ind i vore hjerter, når vi gør det.

Det er de onde, som flygter, når ingen forfølger dem. De retskafne er tapre som løver. Mennesker, som lever retskaffent, har intet at frygte. Til trods for den forstyrrelse, ængstelse og usikkerhed, som kan synes at være alle vegne, vil vi være i stand til at stå oprejst og gå fremad med mod og tro. Vi må ikke gå på akkord med djævelen. »De, som går på akkord med synden, gør deres børns børn til slaver.«

Dersom Herren ikke bygger huset...

af Gordon B. Hinckley af De Tolv Apostles Råd.

Radiotale over Columbia Broadcasting

System 6. oktober 1963.

Når jeg taler til Dem nu, er jeg klar over, at jeg er kommet ind i Deres hjem som Deres gæst. Jeg vil gerne tale med Dem om vore hjem. Jeg er overbevist om, at De, ligesom jeg, er lidt bekymret for hjemmene.

Fornylig kiggede jeg lidt på FBI's kriminalrapport for 1962. Med nogle få ord og nogle få tabeller fortalte den en foruroligende historie — en seks procent forøgelse af alvorlige forbrydelser i løbet af et enkelt år, en ni procent forøgelse af biltyverier, arrestationen af unge mennesker under atten år forøget med ni procent, med kvindelige arrestanter forøget hurtigere end mandlige arrestanter. Det spørgsmål, som kom til mig øjeblikkelig, var, hvor længe kan vi fortsætte med en ni procent forøgelse af unge arrestanter hvert år?

Et af vore store tidsskrifter havde fornylig på forsiden følgende ord: »*Moralen i U.S.A.* Trænger vi til en ny lov-bog for at løse umoralitetskrisen? Har vore kirker svigtet? Er pengene blevet vort Gud? Er den seksuelle moral borte?» (Look, 24. september 1963). Jeg læste denne udfordrende artikel. Jeg har læst andre i samme stil, skrevet af regeringens medlemmer, industrifolk og pædagoger, som alle har udtrykt sig med dyb bekymring over den moral-krise, som øjensynlig fejler hen over landet.

Jeg er ikke af dem, der tror, at alt var godt i »gamle dage«, og at alt er dårligt i dag. Jeg tror, at vor tidsalder er den største verden har kendt. Men jeg er også overbevist om, at der er bekymring i landet.

Den artikel, der hentydes til ovenfor, udtaler: »Vi er vidne til den gamle morals død... De fastslående moralvejledere er blevet rykket ud af vore hænder. Vi er blevet efterladt sprællende i

et pengebehersket, sex-besat samfund, domineret af store hyer. Vi må selv regne ud, hvorledes vi skal anvende de traditionelle moralprincipper overfor vor tids problemer. Mange finder disse byrder for tunge.« (Idem, p. 74).

Jeg vil gerne føje til, at mange af vore unge ikke vil og ikke kan regne ud selv, hvorledes de skal anvende de traditionelle moralprincipper. De finder denne byrde alt for tung. De må have hjælp. De må have vejledning. De må have et forbillede.

Personlig og offentlig moral har rod i folkets hjem. Ingen nation er stærkere end sine hjem. Det er i hjemmet, at eksempler på dyd bedst kan findes og lektier om dyd bedst læres.

Det blev sagt i gamle dage: »Dersom Herren ikke bygger huset, er byggesterens møje forgæves.« (Saln. 127:1).

Og derfor griber jeg denne anledning til at tale med Dem, og især til Dem, som er forældre til ungdommen, om et emne, som jeg tidligere har talt om, og som jeg føler er betimeligt.

Alle er enige om, at vi trænger til at lægge nyt eftertryk på ærlighed, karakter og retskaffenhed. Alle er enige om, at kun i den udstrækning, hvori vi atter i hver fiber i vort liv opbygger de dyder, som er essensen af sand civilisation, vil vor tids mønster forandre sig. Det spørgsmål, som møder os, er, *hvor skal vi begynde?*

Jeg er ganske klar over, at det må begynde med, at vi anerkender Gud som vor Evige Fader, og vort slægtskab til Ham som Hans børn, med samfund med Ham i erkendelsen af Hans suveræne stilling, og ved dagligt at bønfulde om Hans vejledning i vore sager.

Jeg hævder, at en tilbagevendende til til det gamle mønster for bøn, familie-bøn i folkets hjem, er en af de simple

medicin, som ville kurere den frygtelige sygdom, som slider på vor karakters fibre. Vi kan ikke vente et mirakel på én dag, men i løbet af en generation ville vi have et mirakel.

For et par generationer siden var familie-bøn i kristne folks hjem over hele verden lige så meget en del af dagens aktivitet som måltiderne var. Efterhånden som denne skik forsvandt, er moralens forfald fulgt efter. Jeg er bange for, at efterhånden som kvaliteten af vore boliger er forbedret, er ånden i vore hjem blevet forringet.

Den disciplin, som der trænges til i vort liv, er den disciplin, som kommer indefra. Mange råber på mere lovgivning og strengere håndhævelse af loven. Jeg forklejner ikke disse ting som midler, men jeg frygter, at de kun er udveje. Dyd, retskaffenhed, ærlighed, kommer ikke ved tvang udefra. De er frugten af god undervisning og et godt eksempel, og den undervisning og det eksempel følges bedst, hvis de findes i hjemmet.

Paulus erklærede til Timoteus: »Det skal du vide, at i de sidste dage skal der komme strenge tider.

Thi menneskene vil blive egenkærlige, spottelystne, ulidige mod forældre, utaknemmelige, ufromme,

forrædere, fremfusende, opløste, lystens venner snarere end Guds venner.« (2 Tim. 3:1-4).

Hans ord passer på en bemærkelsesværdig måde med de tilstande, der er beskrevet i den artikel, jeg har refereret til. Ganske enkelt, som det måske kan lyde, tænker jeg dagligt på, at bøn i nationens hjem i løbet af en generation ville løfte vore hoveder op over den flodbølge, som øjensynlig er ved at opsluge os.

Jeg føler mig overbevist om, at der ikke findes nogen passende erstating

for den skik morgen og aften at knæle ned sammen for Herren — fader, moder og børn. Selve den skik at knæle sammen med taknemmelige hjerter lader nogle af de ting, Paulus beskriver, forsvinde: »Ulydige mod forældre, ukærlige.«

Der er noget i selve den stilling at knæle, som modsigter nogle af de indstillinger han nævner: »Stolte, fremfusede, opbleste.«

Tilbøjeligheden til at være ufrom, som Paulus beskriver det, til at være utaknemmelig, forsvinder, når familien i fællesskab takker Herren for livet og freden og alt, hvad de har. Og når de takker Herren for hinanden, udvikles der i familien en ny taknemmelighedsfølelse, en ny respekt, en ny kærlighed til hinanden.

Jeg kender intet, som kan lette en spænding i familien, på en fin måde frembringe den respekt for forældre, som fører til lydighed, og bevirke en omvendelses ånd, som i høj grad vil udslette den mørke skygge ved et sønderbrudt hjem, undtagen det at bede sammen, mundtligt tilstå vore svagheder for Herren, og påkalde Herrens velsignelser over hjemmet og over dem, som bor deri.

Ved sammen at erindre de fattige, de trængende og de sørgende for Herren udvikles der, ubevidst, men realistisk, en kærlighed til andre ud over en selv, en respekt for andre, et ønske om at tjene andres behov.

Man kan ikke bede Herren om at hjælpe en næste i nød uden at føle sig bevæget til at gøre noget selv. Hvilke mirakler i Amerikas børns liv ville der ikke ske, hvis de ville lægge deres egenkærlighed til side og fortabe sig i tjeneste for andre! Den sæd, som kunne få dette skyggefulde og frugtbare træ til at gro, plantes og næres bedst ved familiens daglige bønner.

Jeg kender ingen bedre måde til at indprente kærlighed til ens land, end når forældre sammen med deres børn beder for det land, de lever i, påkalder den Almægtiges velsignelser over det, så det kan bevares i frihed og fred. Jeg kender ingen bedre måde til i bør-

nenes hjerter at opbygge en højst tiltrængt respekt for myndighederne end i familiens daglige bønner at erindre dem, der styrer landet og bærer regeringens byrder.

På den strækning, jeg daglig færdes, findes et skilt, som siger: »En verden i bøn er en verden i fred.« Jeg tror det siger en fundamental sandhed. Jeg er overbevist om, at vi ikke vil få fred, med mindre og før vi beder om det i Fredsyrstens navn, og så reformerer vort liv, så vi bliver værdige til det.

Den sal, som jeg taler fra, det store Mormon-Tabernakel på Tempelpladsen i Salt Lake City, blev bygget af et folk, som elskede frihed, som dyrkede Gud, og som bad til Gud i deres jævne pionerhjem, ligesom de fleste af de andre pionerer, som lagde grundvolden til alt det, som vi i Amerika glæder os over i dag.

I 1872 besøgte »oberst« Thomas L. Kane fra Philadelphia Utah sammen med sin hustru og to sønner. De rejste med vogn omkring fem hundrede kilometer til den sydlige del af staten, og standsede op hver nat i folks hjem i de små nybyggerkolonier langs vejen. Mrs. Kane skrev en serie breve til sin fader i Philadelphia. I et af dem siger hun: »I hvert eneste af de hjem, hvor vi overnattede på denne rejse, havde vi bøn umiddelbart efter aftensmæden og bøn igen for morgenmæden. Ingen var fritaget ... Mormonerne knæler straks, medens overhovedet for familien eller en beæret gæst beder højt ... De bruger meget lidt tid til formaliteter, men beder om det, de trænger til og takker Ham for det. Han har givet dem ... (De) tager det for givet, at Gud kender vore navne og titler og beder f. eks. om en velsignelse for (nævner en bestemt person ved navn). Jeg kunne lide dette, da jeg blev vant til det.«

Det var således i pionerhjemmene ude over landet. Med den tro, som kom af disse daglige bønner, ryddede disse folk vildnisset, ledede vandet til den indtørrede jord, fik ørkenen til at blomstre som en rose, styrede deres familier i kærlighed, levede i fred med hinanden og med verden, og gjorde deres navne

udodelige, når de hengav sig til Guds tjeneste.

Vi kan ikke bede i vore offentlige skoler, men vi kan bede i vore hjem, og ved at gøre dette kan vi atter væde den moralske styrke ind i vore børn, som kan blive fiberen i et bedre samfund. »Søg Herren, medens han findes.« (Es. 55:6).

Denne enkle skik, at vende tilbage til familiebøn, ville, hvis den spredtes over landet og over jorden, i løbet af en generation gøre meget til at fjerne den sygdom, som er ved at ødelægge os. Den ville genoprette retskaffenhed, gensidig respekt og en taknemmeligheds ånd i folks hjerter.

Vi behøver ikke en ny moralstandard i vort moderne samfund. Guds love er ikke blevet afskaffet. De blev ikke givet til én generation for at blive lagt til side af en anden. Misligholdelse af dem kan kun resultere i besvær, sorg og usikkerhed, når vi er vidne til frugten af moralens erosion iblandt os. Overholdelsen af Guds love er vejen til liv og fred og fremgang.

Til Dem, som sidder i Deres hjem i dette store land, der er oprettet og bevares under den Almægtiges hånd, appellerer jeg om at vende tilbage til erkendelsen af Ham og om daglig henvendelse til Ham. Mesteren erklærede: »Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer.« (Matt. 7:7).

Jeg giver Dem mit vidnesbyrd, at De skal ikke være uden belønning. Forandringerne vil måske ikke vise sig øjeblikkelig. De vil måske være overordentlig svage. Men de vil være virkelige, for »Gud ... lønner dem, der søger ham.« (Heb. 11:6).

Efterhånden som vi forandrer os selv og vore børn, og udvikler en ny respekt, en taknemmeligheds ånd, en passende ydmyghed i dem, vil vi reformere vort samfund.

Gud velsigne os med tro til at kalde på Ham ved vort hjemms alter, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

(Fra *Improvement Era*, januar 1964).

Månedens

SPØRGSMÅL

Af Joseph Fielding Smith, præsident for De Tolv Apostles Råd

Hvorfor skal der være templer?

Snart vil Oakland Templet være rede til indvielse. Det spørgsmål er blevet stillet: »Hvorfor skal der være templer, og hvad er det for vigtige pligter, som skal udføres i dem?»

Templet er, som det er angivet ved åbenbaring, et helligt hus, hvor visse vigtige velsignelser og pagter gives til trofaste medlemmer i Kirken, forud for deres ophøjelse i Guds rige.

Vi har ingen beretning om bygningen af templer før syndfloden eller i de følgende århundreder. Denne mangel på oplysning betyder ikke, at sådanne hellige bygninger ikke kendtes. Bibelsens beretning om menneskeheden, dækkende årene fra Adam til syndfloden og ned til Abraham, er overordentlig begrænset, og dens detaljerede historie gives ikke. Vi ved dog, at i Enoks dage, før syndfloden og efter den til Abrahams dage, når de seere, som holdt præstedømmet, ønskede at samtale med Herren, gjorde de det som regel på bjergtoppe, og det er højst sandsynligt, at disse ophøjede steder tjente samme formål som et tempel. Det var på et sådant bjerg, at Enok talte med Herren ligesom med Jareds broder, Jarediternes leder efter syndfloden, og på denne måde trådte disse ophøjede steder i bygningernes sted som hellige steder.

Da Israel blev befriet fra det ægyptiske fangenskab og drog ind i Arabiens ørken, var en af de første befalinger, som Moses fik, at bygge et tempel. Det

skulle være en transportabel bygning, som kunne stilles op og tages ned igen og flyttes fra sted til sted, efterhånden som Israel i fyrretyve år rejste i ørkenen. Men Herren krævede, at dette transportable tabernakel, eller tempel, skulle laves af de kostbareste materialer, som Israel kunne skaffe. I dette transportable tempel modtog Moses og Aron befalinger fra Herren. Efterhånden som Israel drog fra sted til sted på denne fyrretyveårs rejse, måtte denne bygning skilles ad og stilles op igen bestandigt. Da Israel slog sig ned i det land, som Herren havde givet dem, tjente dette tabernakel (tempel) lige til Kong Salomons dage. Herren gav da en befaling om, at der skulle bygges et rigtig tempel, derfor blev det pragtfulde Salomons Tempel bygget i Jerusalem, hvor Herren gav åbenbaringer og hvor hellige ordianser blev udført.

Dette tempel betjente Israel til hellige formål igennem årene. Under Israels fangenskab blev templet vanhelliget, fordi det var faldet i fjendernes hænder. Ved jødernes tilbagekomst fra fangenskab blev templet repareret og tjente jøderne, indtil det blev ødelagt efter Frelserens korsfestelse. I henhold til hellige forjættelser vil den tid komme, da det atter vil blive genopbygget.

I alle årene, hvor frafaldet herskede, og til efter organiseringen af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, fandtes der ikke noget helligt tempel til Herrens navn. De sidste dages hellige fik befa-

ling om at bygge et tempel, og det gjorde de i Kirtland, Ohio. Dette var nødvendigt, for Herren, som sagde det gennem åbenbaring, måtte have et sted, hvor Han kunne komme til sine tjenere og gengive de myndighedsnøgler, der var så nødvendige for de sidste dages helliges evige velsignelser i denne forvaltning. Siden den dag har de sidste dages hellige været sande mod denne befaling, og til trods for forfølgelser og fattigdom byggede de et sådant tempel i Nauvoo, men på grund af forfølgelse var de kun i stand til at bruge det i en meget kort periode. Imidlertid var der i hundredevis af trofaste medlemmer af Kirken, som modtog deres endowments og hellige velsignelser og blev viet i Nauvoo Templet, før de blev drevet bort af Kirkens fjender. Da de første pionerer ankom til Saltsødalen, blev der taget skridt til at bygge et tempel for de var klar over vigtigheden af det og nødvendigheden af de hellige ordianser, som hørte til og er nødvendige til de sidste dages helliges evige frelse og ophøjelse i Guds celestiale rige.

Dette tempel i Oakland nærmer sig sin indvielse og bringer glæde til de gode hellige i den store stat Californien. Gudens bliver det store værk til frelse for de levende og de døde, som aldrig havde lejlighed til frelse, medens de var på jorden, og den evige forening af hele familien i himlen og på jorden trofast udført.

Joseph Fielding Smith

Genealogisk Forening

Vigtige spørgsmål og vigtige svar

Spørgsmål:

Hvad er i virkeligheden mest vigtigt for mig, at være så aktiv som muligt i det genealogiske eftersøgningsarbejde for mine forfædre, eller regelmæssigt at rejse til templet og udføre ordinanser for mine afdøde slægtninge?

Svar:

I et officielt brev til stavspræsidenter og genealogiske formænd i stavene, dateret 18. februar 1958, gav Præsident Joseph Fielding Smith, som dengang var præsident for Genealogical Society, følgende tydelige forklaring:

»I de sidste par år er det blevet lagt særligt vægt på tempearbejde. Gennem stavsledernes vedvarende indsats er templeaktiviteten forøget kolossalt overalt i Kirken. På grund af dette er det nu nødvendigt for os at indskærpe nødvendigheden af mere nøjagtigt efterforskningsarbejde for at skaffe bedre optegnelser.

Det bør indskræpes, at *genealogisk efterforskningsarbejde er nøjagtigt lige så vigtigt som tempearbejde*, og er berettiget til den samme anerkendelse.«

Den samme sandhed blev betonet af Præsident George F. Richards, tidligere præsident for Salt Lake Templet:

»At søge efter vore døde betyder at finde dem ved hjælp af genealogisk efterforskningsarbejde, at skaffe oplysninger om dem, således at de kan identificeres blandt alle andre folk, som bærer det samme navn. En perfekt identifikation vil sige at have personens fulde navn, ligeledes dag, måned og år for hans fødsel; den by, det amt, og det land, hvor han blev født, datoen for hans død, navnet på hans fader og moder, og hvis det er en gift mand, navnet på hans hustru; og hvis det er en gift kvinde, navnet på hendes mand.

Vi betragter dette som komplet identifikation . . . Som De ved, må vi have disse oplysninger, før vi kan gå til templet og udføre arbejde for dem. Det side-stiller i vigtighed princippet om genealogisk efterforskningsarbejde, så vidt vore afdøde slægtninge angår, med det tempearbejde vi udfører for dem. Og når Profeten siger: »Det største ansvar, som Gud har pålagt os i denne verden, er at søge efter vore døde«, betyder det pligten til at finde dem ved genealogisk efterforskningsarbejde og derefter at gå ind i templet og modtage de frelsende ordinanser for dem.« (*The Improvement Era*, maj 1942, Vol. 45, p. 288).

Hvad vi gerne vil påpege, er, at ingen af disse to ting bør sættes over den anden. Vi fuldfører vort genealogiske efterforskningsarbejde, når vi fuldfører ordinansarbejdet i templet. For at sikre velsignelserne ved tempe-ordinansarbejdet må vi først udføre genealogisk arbejde.

Spørgsmål:

En ven af mig påstår kraftigt, at når en kvinde bliver beseglet for tid og evighed til sin mand, tilhører hun herefter hans familie og ikke længere sin faders familie. Han siger, at hun ikke mere har noget ansvar for efterforskningsarbejde og tempearbejde for sin faders forfædre. Er dette sandt?

Svar:

Nej. Døtre bliver beseglet til deres forældre for evigheden, akkurat som hustruer besegles til deres mænd for evigheden. Den ene besegling er nøjagtig lige så bindende, lige så varig, som den anden. Døtre bevarer slægtskabet som døtre til deres fader og moder for evigt, i den patriarkalske familieekæde. Profeten Joseph Smith lærte os:

»Hvis vi har magt til at besegle på jorden og i himlen, burde vi være vise og kloge. Det første I gør, gå hen her på jorden og besegl jeres sønner og døtre til jer og jer selv til jeres fædre i evig herlighed.« (*Profeten Joseph Smiths Lærdomme*, p. 410).

Wilford Woodruff kundgjorde, som Præsident for Kirken, ved generalkonferencen den 8. april 1894: »Vi ønsker, at de sidste dages hellige fra nu af skal efterspore deres genealogi så langt som de kan, og blive beseglet til deres fader og deres moder. Få børnene beseglet til deres forældre, og søg denne kæde igenem, så langt som I kan få den. Dette er Herrens vilje til sit folk.«

Manden er ansvarlig for at efterspore sine forfædre, hustruen for at efterspore sine; deres børn er ansvarlige for at efterspore både deres faders og deres moders linier. Det er helt på sin plads, at manden og hustruen og børnene samarbejder fuldstændig ved efterforskningen.

Til de genealogiske foreninger:

Vi beder Dem opmuntre medlemmerne til grundigt at læse de genealogiske artikler i STJERNEN, idet disse artikler altid omhandler aktuelle genealogiske problemer, som vi har fået nært ind på livet i Hovedbestyrelsen eller som vi har fået instruktioner om fra Amerika. — I givet fald kan artiklerne eller emnerne i STJERNEN bruges som lektiemateriale i de genealogiske klasser.

Genealogisk oFrenings Hovedbestyrelse.

Kontrollering af skemaerne i grenene

I januar 1964 blev der indført et nyt kontrolleringsprogram for familieskemaer, og det skal overholdes i alle ward'er og grene i Kirken.

Der er overordentligt stort behov for dette arbejde. En altfor stor procentdel af alle de familieskemaer, der indsendes af søskende til Genealogical Society for at blive i orden til tempelarbejde, må returneres til afsenderne på grund af ufuldstændighed, udeladelse af vigtige kendsgerninger, og utilstrækkelig identifikation. Når disse skemaer bliver gennemgået af undersøgerne i Gen. Society i Salt Lake City (i Danmark af Hovedbestyrelsen), viser det sig altfor ofte, at de mangler oplysninger, som den, der har udfyldt dem, højst sandsynligt kunne have anført, hvis han havde været opmærksom på vigtigheden af at gøre det.

Forestil Dem den lange og skuffende forsikelse, der kan opstå, hvis skemaer kommer ind f. eks. fra Finland, Australien, Canada, Danmark eller Mexico, og må returneres på grund af manglende navn eller slægtskabsforhold for familierrepræsentanten, oplysningskilder, børnenes køn, eller kvindernes pigenavne. En lille ekspertisering fra ward'ets eler grenens side kunne have forhindret nødvendigheden af at returnere disse skemaer på grund af formelle mangler ved optegnelsen af navne, datoer, steder og slægtskabsforhold.

Efter den nye plan skal medlemmerne i ward'et overgive de familieskemaer, de har udarbejdet til tempelarbejde, til høj præsternes gruppeleder i deres ward (i Danmark til formanden for den lokale genealogiske forening), som over-

giver dem til en kompetent undersøger. Denne familieskema-undersøger skal gennemgå skemaerne med stor omhu, og se efter, om alle efternavne på familieskemaet er opført først og med store bogstaver, efterfulgt af et komma, og derefter fornavne med små eller mindre bogstaver, f. eks. SMITH, Clarence William. Alle datoer skal angives ved dag, måned og år, f. eks. 17. Mar. 1884, (Månedens skrives altid med bogstaver, de tre første bogstaver i ordet, og ikke med tal). Stednavne skal angives ved sogn, amt og stat eller land, f. eks. Farup, Ribe, Danm. Familierrepræsentantens slægtskabsforhold skal angives til manden og hustruen på hvert skema. Oplysningskilde skal angives på hvert skema med tilstrækkelige enkeltheder, således at en anden eventuelt kan gå til kilden og kontrollere om oplysningerne er korrekte.

Hvis der af undersøgeren opdages fejl eller udeladelser, skal han notere det på et særskilt ark papir og hefte det ved det pågældende familieskema, men han bør ikke gøre notater eller skrive på selve skemaet. Skemaet returneres derefter til indsenderen med de vedhæftede noteringer. På denne måde er der en udmærket lejlighed til at lære indsenderen, hvorledes skemaet skal udfyldes på rette måde.

Når skemaerne er blevet rettet i overensstemmelse med undersøgerens kontrollering, indsendes de til distriktsformanden i det pågældende distrikt, eller til Genealogisk Forenings Hovedbestyrelse, Priorvej 12, København F.

(Uddrag fra *Improvement Era*, maj 1964).

Bemærk:

Læg mærke til den nye måde, hvorpå *vegtmandens og hustruens navn* skal opføres på skemaet: *Efternavn først og med store bogstaver* (blokskrift eller maskinskrift), derefter komma, efterfulgt af fornavnene, eksempel: HANSEN, Peter Christian.

Husk ved indsendelse af skemaer, der skal til Amerika, at vedlægge *kr. 1.00 i frimærker* for hver 10 skemaer (eller færre) til hjælp til portoen til Amerika.

Vil De selv udføre arbejdet for Deres afdøde slægtninge i templet?

Hvis De ønsker at rejse til templet i 1965 og selv udføre arbejde for Deres afdøde slægtninge, er det ikke for tidligt allerede nu at gøre det genealogiske arbejde, udfylde skemaerne og indsende dem, idet det tager ca. 1 år at kontrollere og gøre skemaerne rede i Amerika til tempelarbejde.

Gå altså i gang allerede i dag!

Vi gør opmærksom på, at man selv kun kan udføre tempelarbejde for sine *nære slægtninge*, hvad der defineres som enhver slægtning på den direkte linie, som er forældre, bedsteforældre eller oldeforældre til familierrepræsentanten eller enhver efterkommer af disse forfædre. Alle andre slægtninges skemaer vil blive anbragt i Temple File og blive fordelt til de forskellige templer efter disses behov.

Læs nærmere om dette i DEN DANSKE STJERNE for marts 1964, side 62.

Melvin J. Ballard:

»Hvis du vil gå videre med efterforskningsarbejdet, vil vejen blive åbnet på højre hånd og på venstre. Du vil blive forbavset over at finde veje åbnet ... Når du har gjort alt hvad du kan og har nået grænsen, hvad vil der så ske? Som altid i fortiden, er menneskets yderste grænse Guds chance. Herren hjælper os aldrig, medens vi kan hjælpe os selv. Nutiden er vor. Vi forventer ikke, at Han vil gøre mirakuløse ting, som vi selv kan gøre. Når vi har gjort vort yderste, da vil Guds chance komme ... Når vi har gjort vor yderste, så vil den dag komme, da de myndigheder, som præsiderer på den anden side, vil komme og gøre alle, som har modtaget evangeliet i Ånderverdenen, og enhver, som er berettiget til at få deres arbejde udført, kendt ... Vi kan fremme den dag ved nu at udføre det arbejde, som vi kan gøre.« (*Genealogical Magazine*, 23:148—149).

TEMPELREJSERNE

I ugen 13. til 18. juli vil en stor gruppe danske søskende være i Templet i Schweiz for at udføre dåb, endowment og beseglinger for deres egne afdøde slægtninge eller for andres, eller, hvis de er i Templet for første gang, udføre arbejde for sig selv, og blive beseglet som mand og hustru til hinanden og få deres børn beseglet til sig.

Foruden denne første tempelrejse arrangeres en anden rejse, fra 30. august til 5. september, og hvis der er søskende, som endnu ikke har bestemt sig til at rejse, er der endnu en mulighed for at komme med, idet der vil være plads til flere søskende end dem, der allerede har meldt sig. Hvis De altså ønsker at komme med på denne rejse, skriv da omgående til os, og vi vil da reservere plads i sovevognen. Mærk brevet »Tempelrejse«. Prisen for selve turrejsen, incl. sovevogn, vil være ca. 325 kroner.

Nærmere oplysninger om begge rejserne kan fås ved henvendelse til rejselederen, Mary Kaiser, Priorvej 12, København F.

Tabernakel-koret i Danmarks Radio

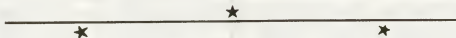
Den 15. juli er det 35 år siden, taktstokken blev løftet til anslag af de første toner i en udsendelsesrække, der er fortsat lige siden — hver eneste søndag morgen og udsendt fra kyst til kyst, fra Stillehav til Atlanterhav, over omkring 165 radiostationer.

Udsendelsen, der dermed har slået alle rekorder for langvarighed i radio-programmering er Tabernakelkorets ugentlige udsendelse med »Music and the Spoken Word — from the Crossroad to the West«. Disse programmer er simpelthen blevet en fast institution i den amerikanske bevidsthed, og det menes, at det er millioner, der hver søndag lytter til denne musik og tale fra Vestens gadekryds.

Musikken kommer fra det kæmpestore orgel, sangen fra det 375-stemmede kor, og den ugentlige 2 og et halvt minuts tale er i alle de mange år, med undtagelse af de første 10 måneder, blevet leveret af Ældste Richard L. Evans (nu af De Tolvs Råd), som også besøger speakerens rolle og gør det til noget nær fuldkommenhed med sin dybe, rolige stemme og altid oplagte budskab, der forøvrigt er

*En af Tabernakel-korets dirigenter
J. Spencer Cornwall*

Ældste Richard L. Evans

udkommet i bogform i en række samlinger og som vil være bekendt for Stjernens læsere, idet bladet af og til har bragt nogle af dem i oversættelse.

I anledning af jubilæet har Ældste Jørgen Schmidt fra København udarbejdet et radio-causeri, som af Statsradiofonien er blevet antaget til udsendelse. Hvornår den vil finde sted, kan ved redaktionens slutning ikke siges nøjagtigt, men det bliver antagelig i ugen fra den 19. juli. Se selv efter i programmerne og lyt ind til Salt Lake City. Udsendelsen byder på flere overraskelser.

JS

MISSIONÆR-1

Torsdag den 23. april samledes alle missionærerne i den danske mission til konference i København. Specielle gæster var den europæiske missionspræsident *Ezra Taft Benson* og søster *Benson*. Emnet for konferencen var *DESIRE* (ønske). Vi var allesammen meget glade for præsident og søster Bensons ord til os.

Søster Benson omtalte forskellige ting, som hændte dem,

da præsident Benson var amerikansk landbrugsminister under præsident Dwight D. Eisenhower. Hun sagde bl. a., at de var meget respekterede, fordi de var mormoner.

Præsident Benson sagde bl. a., at vi ikke er blevet kaldet som missionærer, for at vi skal svigte, men for at blive til noget. Hvis vi er lydige, vil Gud ikke tillade, at dette vigtige arbejde slår fejl. Han sagde, at helvede var det sted,

KONFERENCEN

hvor mennesket »Jeg er« møder mennesket »Jeg kunne have været«. Vi skulle derfor bruge al vor tid her på jorden i Herrens tjeneste og gøre alt muligt for at fremme Guds værk, medens vi har mulighed for det.

Vi var sammen med præsident og søster Benson fra kl. 8 til kl. 17, da de var nødt til at forlade København for at

flyve til Oslo og holde møde med missionærerne i den norske mission.

Vi fik mange gode råd og god vejledning, som vil hjælpe os i vort missionærarbejde her i Danmark, og når vi vender hjem til Amerika.

Ældste Bryce Christensen,
2. rådgiver i missionspresidentskabet.

Hjælpeforeningen

Hvad med en

»I Dag skal det altså gøres« dag?

Vera Stocker

Naturligvis prøver jeg at lægge en plan for min husførelse, således at jeg kan få den udført på den bedst mulige og hurtigste måde. Hvis jeg ikke gør det, bliver jeg overvældet af de utallige krav til min tid og mine kræfter, som stilles til en gør-det-selv-husnøder, der samtidig har fire skolepligtige børn. Men selv med en god arbejdsplan har jeg opdaget, at mange små ting, som skal gøres, og som jeg *onsker* at gøre, bliver lagt tilside, glemt eller ganske simpelt ignoreret — ting, der tilsyneladende ikke har ret stor betydning, men som stadig måned med til en let-glidende husførelse og et velordnet familieliv. Det var derfor denne »I dag skal det altså gøres«-dag blev en institution i vort hjem.

Ja, netop — en dag, som regelmæssigt blev afsat til specielt at få gjort mange, små, mærkelige ting af »det-må-jeg-se-at-få-gjort-en-af-de-nærmeste-dage«-slagsen. Vi valgte den første hverdag i hver måned — eller hurtigst muligt derefter, som det nu kunne passe.

Den dag gør jeg mindst muligt af det regelmæssige husarbejde, skynder mig at vaske op efter morgenmaden, rede senge, tørrer støv af på den halve tid og gør forberedelser til »noget lets til middag. Og så tager jeg fat på arbejdet, for jeg er ikke uvillig til en lille munter kappelstrid mellem mig og tiden. Det øger interessen at se, hvor mange af de påtrængende opgaver jeg kan få færdige, inden dagen er omme. Der er også dejlig variation i arbejdet. Dette er dagen for de små ting — men *gange* — husk det!

Sandsynligvis må jeg have smøre-

kanden frem. Jeg har for vane at glemme at smøre visse små indretninger. Måske vil skruetrækkeren også være mig til nytte og min pletrensere til møbelbetræk og tapet. En behagelig, svag vind inviterer mig til at lufte alle vore tæpper og puder. Det er også en god dag til at få vasket alle husets elektriske pærer af, et arbejde, der burde være rutinemæssigt, men som jeg altså aldrig kan huske. Der skal vist tyndes lidt ud i aviserne og bladene, og de skal bundtes sammen; mon ikke også noget af børnenes aflagte tøj skal lægges i en kasse, så er der straks ting, der kan blive afleveret på steder, hvor de vil være velkomne.

Jeg ser på kalenderen og opdager, at det er ved at være den tid, da børnene skal have det årlige eftersyn af deres tænder, og at jeg skal minde min mand om den aftale han har med legen om det halvårige kontrolbesøg. Og åh, der er nogle fødselsdage, jeg absolut ikke må glemme; jeg må hellere i dag se efter, hvad jeg har af gavepapir, bånd og pæne kort, i stedet for at vente med det til sidste øjeblik. (Pen og skrivblok er naturligvis i orden!) Der kan være andre ting, jeg skal huske; jeg kan f. eks. gennemgå badeværelsets beholdning af næsten tomte flasker, krukker og tuber m. m. Hvis mit husholdningsregnskab ikke er ført à jour, så er tiden til det *nu*, og jeg vil også sortere og pænt arkivere de opskrifter, jeg har klippet ud.

Jeg *hader* at stoppe sokker, men med fødderne på en skammel, musik i radioen og en læskedrik ved siden af mig, når jeg alligevel bunden af den kury

på kort tid. Eller det kan være, jeg lader det hele ligge en times tid, som jeg så benytter til at besøge den ældre, enlige og ensomme søster, jeg så længe har tænkt på at kigge ind til.

Når børnene kommer hjem fra skole, »stikker« jeg lidt til dem, og de falder hurtigt ind i »se-at-få-det-gjort«-melodien. Drengene bliver enige om, at hundehuset trænger til en omgang, bilen til at blive vasket og garagen til en gang oprydning. En af drengene låner smørekanden til garageporten. John minder mig venligt om den revne, der er i hans sovepose, eftersom han snart skal på spejderlejr. Søster bliver sat i gang med at gøre orden i sine skuffer og se efter omslagene på sine bøger, evt. reparere dem med tape. Den yngste på 6 år sætter alle mine forskellige rabatmærker fast i de respektive bøger, så jeg kan se, hvornår de giver bonus.

Inden jeg går i seng må jeg have skrevet det alt for længe udsatte svar på tante Sussis sidste brev. Min mand har — for ikke at glemme ham — *helt af sig selv* lagt mærke til, at vandhanen i køkkenet drypper og har afgivet et klippefast løfte om, at gøre den i stand på lørdag.

Når jeg lægger alt, hvad jeg selv har nået, til det, som hver af familiens medlemmer har udført, er resultatet ofte en behagelig overraskelse. Det er ikke så mærkeligt, at en af drengene engang sagde: »Mor, i stedet for at kalde det en »I dag skal det altså gøres«-dag, skulle du hellere kalde det »I dag skal de altså gøres«-dag!«

Fra Relief Society Magazine, april 1964

Kære medsøstre i Hjælpeforeningen!

I 1847 kom pionererne, 143 mænd og 3 kvinder samt 2 børn, til Utah, snart efterfulgt af mange andre, så at der, da vinteren kom, var 1700 mennesker i dalen.

Man havde medbragt nødtørftige forråd af mad og såkorn til at sikre føden i de kommende år. Men forrådene svandt hurtigt med de mange mennesker til at tære på dem, og da vinter kom, stod det klart, at situationen var dødsensfarlig. Der var ingen mulighed for at komplettere de sparsomme beholdninger af føde.

Ved et møde besluttedes det at samle alt spiseligt sammen i ét varehus og at foretage omhyggelig rationering. På den måde klarede man sig til hen på foråret. Men der var endnu længe til den første høst kunne bjærges. Hjælpen og redningen kom fra indianerne, som lærte pionererne at samle og spise roden af den smukke Sego-lilje, som vokser i store mængder i Utah bjergene . . .

Sego-liljen er Utah's nationale blomst,

den er fredet som en tak for den værdifulde hjælp i nødens stund. Hjælpeforeningen har kåret Sego-liljen som symbol, fordi den er både smuk og nyttig. Sådan er nemlig hjælpeforeningen også. Smuk og nyttig.

Hjælpeforeningen har høje idealer — men vi glemmer ikke derfor, at vi er en hjælpeforening. Vi studerer litteratur, religion, samfundslære, vi udvikler os selv på mange måder. Men vi glemmer ikke, at en af vore opgaver er at hjælpe andre. Trænger et hjem til pasning, fordi moderen er syg, er vi parat til at yde den hjælp. Kan en ældre søster ikke komme til møde, fordi hun ikke kan klare turen alene, er vi parat til at sørge for transport. Er der et gulv, som skal skures, en hovedrengøring, der ikke kan opsættes, en syg, der skal passes — så er hjælpeforeningens medlemmer villige til at yde deres hjælp.

Sego-liljen var parat til at ofre sit liv for at redde pionererne. Hjælpeforeningens medlemmer vier sig selv til en lignende gerning. Vort valgsprog er vort

løfte: KÆRLIGHEDEN OPHØRER ALDRIG.

Rebecca Schmidt.

Tak!

Tirsdag den 26. maj afholdt Hjælpeforeningen loppemarked i København Nordre Grens kirkebygning, og herigenem takker vi alle, som gjorde denne aften så festlig, og på alle måder så vellykket.

En tak til alle, som skænkede os des- sertes og andre gaver, også en tak til dem, som deltog på programmet.

Inger Hentzen, Erna N. Larsen,

præsidentinde, præsidentinde,

Centrum Gren. Nordre Gren.

**Vi giver i denne måned
blomster
til alle mødre, som har fået
baby'er i de sidste par måneder**

Obs.:

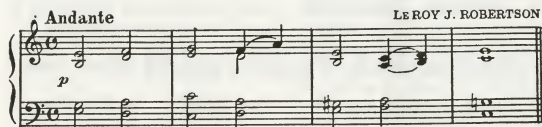
GARMENTS

Søskende, som har været i Templet, kan hos deres grenspræsident få en prislister over garments med oplysninger om, hvor og hvorledes de kan købe deres garments.

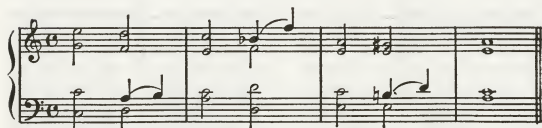
I København sælges garments ved søster *Inger Kyhlensa* tirsdag og onsdag fra kl. 12—18 i kirken, Priorvej 12, F.

Søndagsskolen

Nadververs for juli:
»Så vær da I fuldkomne, som jeres
himmelske Fader er fuldkommen.« —
(Matt. 5:48).

Søndagsskolesang for juli:
»Sel Nu ved vandets rand vi std.«
(Nr. 13 i den blå sangbog).

MUSIK I KIRKEN

Musik er en yderst vigtig del af vore religiøse møder og møderne i vore organisationer. De højeste standarder i musik-litteratur og musikalsk udførelse må opretholdes. Musikken ved gudstjenesterne bør synges eller spilles i et så moderat tempo, at den indgyder tro og hengivenhed i sangerne og dem, der skal høre, og samtidig underviser i lærdommene i det gængs evangelium.

Kærlighedssange, populære folkeviser, spirituals og sange, der ikke er i harmoni med Kirkens lærdomme, må ikke benyttes.

Sangere og instrumentalister kan passende vælge numre fra Kirkens sangbog.

Instrumental-numre ved nadvermøderne skal begrænses til orgel, klaver og strengeinstrumenter. Specielle instrumental-numre ved nadvermøderne ville være mere på sin plads, hvis de begrænsedes til postludium og præludium.

Grenskorene: Korene arbejder under grenspræsidentskabets ledelse. De er de officielle og regelmæssige sangergrupper ved grenens nadvermøder.

Alle andre syngende grupper, herunder ungdomskor, Syngende Mødre og præstedømmets kor, kan kun deltage i nadvermøderne med grenspræsidentskabets godkendelse efter samråd med grenskorets funktionærer.

Kor-medlemmer kan udvælges af korlederen med godkendelse af korets præsident og grenspræsidentskabet. En passende kor-organisation kan omfatte: Leder, organist, præsident, sekretær-kasserer, bibliotekar, grens-musik-formand (medlem af grenspræsidentskabet, som hjælper med til at skaffe medlemmer til koret) og en assisterende leder og organist, hvis det ønskes. *Der bør gøres enhver anstrengelse for at bruge grenskorene i alle årets måneder.*

Forsamlingsang: I hvert fald én, men

fortrinsvis to sange bør synges af forsamlingen ved hvert møde. Alle præstedømmets og andre organisationer bør gøre forsamlingsange til basis for deres musikprogram.

Lederne af sangen bør stræbe efter et moderat tempo.

Indførelse af nye metoder i musikken misbilliges: Musikken i Kirken skal følge det mønster, der er fastsat i Kirkens generalkonference, og indførelse af enhver ny metode, som går forud for eller følger efter bønnerne ved Kirkens møder, godkendes ikke.

Den skik, som er almindelig i nogle kirker i verden, at man sidder stille efter slutningsbønnen, formodentlig for at meditere over det, der er blevet sagt, medens nogle få takter spilles på klaveret eller orglet, billiges ikke.

(Fra *Improvement Era*, april 1964).

Sondagsskolen i juli måned

Kære Brødre og Søstre, i juli måned er der mange mennesker, der holder ferie, og så er der en glimrende lejlighed til at tage nogle gode bøger med i kufferten, ikke til de dårlige danske regnevejrsdage, men til et grundligt studium af det vi til daglig, resten af året, går og gør os kloge på.

Har I nogen sinde prøvet at tage et begrænset område inden for skrifterne, og så studere dette til bunds, lad os til eksempel tage profeten Esajas.

Har I prøvet at læse ham med eftertanke fra 1. til sidste kapitel, prøvet at slå efter, alle de steder hvor der er mulighed derfor, og virkelig gøre dette effektivt, med andre ord gået på opdagelse og tilegnet jer den viden man kan få derved?

Eller som denne måneds lektier byder på, nemlig Amerikas arkaologi og etnologi, om de indfødte amerikanske racers fælles oprindelse, og om oldtidens amerikaneres skriftsprog, ja, der er jo nok at tage fat på, det kan helt svimle for os ved tanken om, at man skulle studere alle disse og mange flere emner, men så prøv at tage et enkelt emne, og undersøg det til bunds.

Det kunne være morsomt om vi havde nogle »eksperter« i de forskellige profeter, det ville understøtte søndagsskolen ganske kolossalt, og gavner arbejdet med undersøgere af kirken. Der er også den velsignelse ved dette arbejde, at vi selv går fremad, og får lyst til at lære mere, og det man lærer på denne måde, bliver siddende, og man glemmer det ikke så let som det er tilfældet med tilfældig læsning.

Joseph Smith sagde: »Læs alle gode bøger«, og påpegede her at der er andet end kirkens lærebøger, der fortjener vor opmærksomhed.

Der findes mange områder, hvor vi kan styrke vor viden om alt det, der foregår omkring os, men der findes her, som i alle andre tilfælde også mange felder. Jeg tænker på alle de månedsmagasiner, ugeblade, endelose rækker af aviser, hvori der i virkeligheden står det samme, bare på en anden måde.

Jeg vil slet ikke berøre knaldromaner og den kulørte litteratur, for den skulle vi være for intelligente til at beskæftige os med, men der foregår så meget omkring os, som vi ikke har fyldestgørende kendskab til, og det er på dette punkt jeg mener vi ville have stor gavn af at indhente nye oplysninger.

Den tid vi bruger til læsning af mere tvivlsom art, er på sin vis farlig, fordi den kiler sig ind imellem det vi ved, og det vi ikke ved, som vi burde vide, og på denne måde sætter den os til-

bage, fordi vi har spildt den kostbare tid på noget, som ikke på nogen måde kan virke fremmende på vort åndelige standpunkt.

Selvfølgelig findes der også gode månedsblade, men der findes flest af dem vi godt kan undvære, og er det ikke fløvt, at sidde og se på en bogreol, der bugner af romaner og rovehistorier, og vide, at dem har du læst de fleste af, ja, måske dem alle sammen, men Guds bøger, dem er der mangfoldige af, som vi ikke engang har mistanke om hvad budskab de har til os.

Nu i feriemåneden har vi chancen til at indfri de løfter vi så tit har givet os selv. Anskaf den bog eller det emne du vil vide noget om til bunds, læs den, lær den, saml oplysninger om den, sammenlign den med den litteratur, der findes at berøre det samme emne, koncentrer dig om denne opgave, og fryd dig så bagefter, glæd dig i det stille over lyset indeni dig, og giv din Gud æren, takken og prisen, fordi du er i stand til at fatte Hans storhed, og får lov til at øse af Hans kundskabs kilder.

Du skal tænke nøje over, om det i virkeligheden ikke er en meget stor sandhed, at jo mere vi ved om alt hvad der er godt at vide, jo større magt får du over alt det der kan forurolige og forurene dit sind, du vil blive hastig til glæde, og langsom til vrede, du vil blive

mere tilfreds med dig selv, og dine omgivelser vil blive gladere for dig og dette sidste er en god ting, som man ikke ofte nok kan pynte på.

Er det for strengt sagt, ja, så læs det hele om igen og skriv så alle de fejl ned du kan finde, og send dem ind til Sondagsskolens Hovedbestyrelse, hvor de vil blive modtaget til betaling.

Med venlig sommerhilsen til alle søskende,

Knud Edsberg.

Lærertræningsbogen, skulle være færdig i denne måned fra trykkeriet, og så vil den blive sendt ud til alle dem, der har bestilt den. Billedmappen til brug ved undervisningen i de små klasser skulle også snart foreligge fra U.S.A.

Hvad der angår Sondagsskolehåndbogens rettelser, kan det oplyses her, at Listmentarbejdet ikke udgår, der sker bare det, at man nu skal henvende sig til den komité, der har med hjemmelærerbejdet at gøre, så vil de tage sig af Listmentarbejdet og foretage sig det fornødne i enhver henseende, hvad de enkelte sager angår.

Lektierkurser for juli måned:

Søndag den 5. juli fra side 270—282.

Søndag den 12. juli fra side 283—291.

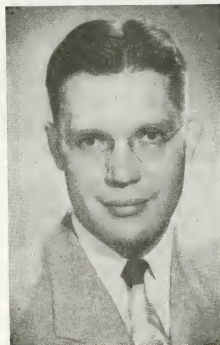
Søndag den 19. juli fra side 291—300.

Søndag den 26. juli fra side 300—307.

Det Femte Bud for os

af Præsident Bruce R. McConkie
af de Halvfjerds' Første Råd.

»DU MÅ IKKE SLÅ IHJEL« (2. Mos. 20:13)

Er vi skyldige i noget, der er beslægtet med mord?

Vi viger instinktivt tilbage for selve den tanke at dræbe et andet menneske. At begå mord er det, der ligger længst borte fra et hæderligt menneskes tanker. Men hvor mange af os omgås broderligt de to synder, som er nærmest beslægtede med mord, de to forbrydelser, som åbner døren til udgydelsen af uskyldigt blod?

Mord, det ulovlige drab af en anden med fuldt overlæg, er så afskyeligt og så forkasteligt, at vort sprog ikke kan udtrykke den fulde forståelse af den ondskab, den moralske degeneration, den fordærvelse, som ledsager dets udførelse.

At tage en medskabnings liv, at nægte ham hans gudgivne ret til dødelighedens erfaringer, at pålægge andre (f. eks. enken og de faderløse) de lidelser, der følger efter — dette er en forbrydelse mod mennesket, mod samfundet, mod Gud, en forbrydelse, for hvilken der må betales en frygtelig og pine-

fuld straf, thi Gud har sagt: »Om nogen udøser menneskers blod, ved mennesket skal hans blod udøses.« (1. Mos. 9:6).

Og denne dødsstraf er kun begyndelsen til den retfærdige gengældelse, der skal udøses over hovedet på dem, der er skyldige i mord. Alle mordere bliver kastet ned i helvede, hvor de lider de fordømtes pinsel i evighed, hvor de vælter sig i den evige ilds hævn.

Men hvad med de almindelige synder, de synder mod Gud og mennesket, som ikke får os til at gyse og skælve, de synder, som ufravigeligt tjener som den grundvold, hvorpå mord hviler?

Vor Herre sagde: »I har hørt, at der er sagt til de gamle: Du må ikke slå ihjel, og den, som slår ihjel, er skyldig for domstolen. Men jeg siger jer, at enhver, som bliver vred på sin broder, er skyldig for domstolen; og den, som siger til sin broder: Raka! er skyldig for det store råd; og den, som siger: du dåre, er skyldig til helvedes ild.« (Matt. 5:21, 22).

Vor Herres elskede discipel lærte os:

»Vi ved, at vi er gået over fra døden til livet, thi vi elsker brødrene. Den, der ikke elsker, bliver i døden. Enhver, der hader sin broder, er en morder; og I ved, at ingen morder har evigt liv blivende i sig.« (1. Joh. 3:14,15).

Jakob efterlod os denne lærdom: »Thi den, der holder hele loven, men blot på ét punkt snubler, er blevet skyldig i alle. Thi han, som sagde: Du må ikke bedrive hor, har også sagt: Du må ikke slå ihjel. Dersom du da ikke bedriver hor, men slår ihjel, er du dog blevet overtræder af loven.« (Jakob 2:10,11).

Had og vrede går forud for mord. Det er de to forberedende synder. Intet menneske vil nogensinde blive skyldig i den største af alle forbrydelser, med mindre han først siger ja til Satans tilskyndelser til at hade sin broder og derefter i vrede rejser sig imod ham.

(Fra *Instructor*, august 1957).

PRIMARY

For Primary lærerinder:

Hoordan et jeg som lærer i min klasse?

For nogle år siden var jeg på en skovtur med mine venner fra Kirken. Ved lejrålet sad vi og diskuterede hvordan man bedst kunne lære fra sig i klassen. En af mine venner kritiserede den tanke, som blev fremsat: »Læs først, og diskutér med eleverne bagefter.«

Stor var min overraskelse næste gang jeg kom ind i hans klasse for at overvære lektionen. Han brugte nemlig det system først at læse for de unge og bagefter lade dem diskutere, hvad de havde hørt. Vi fulgtes ad hjemad, og jeg kunne ikke lade være at spørge ham, hvorfor han sagde, at han ikke syntes det var nogen god idé sidst vi var sammen. Til dette svarede han: »Det mener jeg endnu, men jeg ved ingen anden vej at bære mig ad; du, som er professionel lærer, kan du ikke hjælpe mig med, hvordan jeg bedst kan hjælpe dem til at forstå lektionen?« Denne lærer troede han gjorde forkert, og dog gjorde han det rette. Vi skal ikke være bange for ikke at række til, eller være usikre, for *Herren er der altid*, ikke? Og Han står dig bi altid, blot du beder derom, ikke?

Vi vil give jer nogle gode forslag, som vi er sikre på, at Gud accepterer:

1. Læs lektionen først, og diskutér bagefter.
2. Fortæl lektionen med dine egne ord.
3. Fremsæt lektionens emne, og lav en diskussion.
4. Del emnerne i lektionen mellem klassens medlemmer.
5. Brug materialer til at supplere lektionen med. Der kan også bruges billeder fra hverdagslivet.
6. Illustrer lektionen med billeder på en sort tavle eller en flonestavle.
7. Del klassen i flere grupper og lad dem studere og diskutere kapitlerne.
8. Indbyd en ekspert (grenspræsidenten eller en anden broder eller søster) til at fremsætte den del af lektionen.
9. Prøv at skaffe et filmsapparat til at vise f. eks. bibelske billeder.

(Poul Vorknik).

For børnene:

George J. Cannons fødselsdagsgave

For 77 år siden var der en lille dreng, George J. Cannon, som boede i Salt Lake City i Amerika.

Dengang var templet endnu ikke færdigt. Der var meget få mødehuse, hvor mormonerne kunne holde møde, og dåb blev foretaget i små floder i nærheden af mødehusene.

Georges søskende var alle blevet døbt på deres 8-års fødselsdag i Jordan-floden, som løb nær deres bedstefars hus. Da den dag oprandt, hvor George fyldte 8 år, var han endnu svag efter en tyfus, som han havde pådraget sig to uger før, og hans far og mor syntes, at han skulle vente med dåben, til han var helt rask igen. Men George insisterede på at blive døbt: »Kære Far,« sagde han, »Kør mig ned til Jordan-floden i jeres vogn, I kan sikkert bære mig ned ad skrenten til floden; jeg ved det vil være muligt for mig at kunne gå, når jeg er blevet døbt.«

Som sagt, så gjort. Far og mor gav efter, da de så det lille, ivrige ansigt, som lyste fuldt af håb.

Det var en vidunderlig morgen, varm og solrig. Far førte hestevognen hen foran gadedøren, han bar George ud og lagde et tæppe om ham.

George J. Cannon er nu 85 år gammel. Han bor stadig i Salt Lake City og fortæller ofte sine børnebørn om den følelse af kraft, som kom over ham, da han efter dåben steg op af floden, »... jeg gik alene op over skrenten til hestevognen«, fortæller han. Det var et øjeblik, som han aldrig glemte.

Du har sikkert heller ikke glemt den vidunderlige følelse du fik, da du blev døbt, vel? Og I, som ikke er døbt endnu, har noget vidunderligt at se frem til.

Læs 3 Nephi 17, vers 21 til 25: »Og da han havde sagt disse ord, græd han, og mængden bar vidnesbyrd derom, og han tog deres små børn, det ene efter det andet, og velsignede dem og bad til Faderen for dem. Og da han havde gjort dette, græd han atter; og han talte til mængden og sagde til dem: Se jeres små! Og da de hævdede blikket mod him-

len for at se, da så de himlene åbne, og de så englene stige ned fra himlen, som om de var omgivet af ild, og de kom ned og omringede de små, og de blev omgivet af ild, og englene betjente dem. Og mængden så og hørte og bar vidnesbyrd derom, og de ved, at deres vidnesbyrd er sandt, thi alle så og hørte det med egne øjne og ører; og de var omtrent to tusinde og fem hundrede sjæle, mænd, kvinder og børn.«

Til sidst en lille smule fra hverdagens leksikon. Også disse ord er fra Primarys blad i Salt Lake City.

Vidste I, at

.... Bier ikke kan høre?
.... Tyre angriber med lukkede øjne?

.... Giraffens tunge er en halv meter lang?

.... Elefanten er det eneste dyr, der har fire knæ?

.... At der er flere stjerner på himlen end sandkorn ved alle strande i verden? (Hvilken talmøghed den mand har haft, som talte det op!)

.... Den menneskelige røst kan høres 30 km væk i ismarken (Sydpolen og Nordpolen)? Kulde og klar luft overfører lyden usædvanlig langt.

.... Den menneskelige røst i en varm, støvet ørken kun kan høres 100 m bort?

.... At fluen kan holde sig fast oppe under loftet ved hjælp af en lille pude, som kan suges sig fast til loftet, fordi den har en lille hulning i midten?

Ja, I må tro mig, jeg vidste heller ikke noget om disse ting, og de er meget interessante, ikke?

Kærlig hilsen,

Søster Tove Gadd.

PRÆSTEDOMMET

Kan det absolutte blive foreldet?

Når man betragter bestandigheden af absolutte love, må der skarpt skelnes mellem videnskabelige og moralske synspunkter.

Der kan ikke være nogen diskussion om, at i praktisk betydning er intet *absolut* i den fysiske verden. Som et resultat af den videnskabelige revolution er mange ideer, som blev almindeligt anerkendt i århundreder, blevet erstattet af senere udviklinger. Relativitetsteorien har afløst tyngdeloven; den har forandret værdien af tidsudmålingen. Atomets udelelighed er blevet tilintetgjort. Universets centrum har, i menneskets forståelse, forandret sig fra jorden til solen. Endog begrebet om lyset som en kontinuert er blevet erstattet af kvanteteorien. Vi står på tærskelen til nye opdagelser hver dag. Det videnskabeligt absolutte er derfor bestandig målet for undersøgelse og udvikling.

Faren ligger i anvendelsen, ved at udstrække principperne om videnskabelig forandring til det absolutte ved moralske love. Dette begreb fremmer relativisme, at »godt« simpelt hen er et spørgsmål om tid eller sted. Det søger at retfærdiggøre og acceptere alting. Det leder til den tro, at der ikke findes én

bestemt ting, der er »rigtig«, men forskellige slags »rigtigt«. Dette postulat mangler en positiv moral; det er uden en grundlinje, hvorfra vor opførelse kan ledes. Uden standarder, det er som om vi kan antage, at der ikke findes uretfærdighed og ondt i verden.

Sammensætningen af argumenterne, den rette manipulation af vendingerne, kan skabe en tilsyneladende gyldighed for den antagelse, at det væsentlige ved »godt« kun er relativt. Tænk på virkningerne på den næste generation, hvis den nuværende ikke er opmærksom på dette intellektuelle anarki! Selv studerende med et vågent sind, men som mangler erfaringsgrundlag på grund af deres ungdom, kan finde denne overførelse af principper fra den videnskabelige anvendelse til det moralske temmelig rimelig. Intet under, at usikkerhed og forvirring præger så manges liv.

Vi tror, at mennesket har sin handelfrihed, at han er tvunget til ved sin egen natur at vurdere sig selv med hensyn til rigtigt eller forkert. Han udvikler overbevisninger og må tilpasse sin opførelse til dem. Ingen rationalisering af hans tænkning eller hans handlinger vil hjælpe ham til at føle sig acceptabel for

Gud, hvis han ikke absolut er det.

Der findes ingen erstatning for styrken ved at tro på Guds love, ved at holde dem i henhold til Jesu Kristi evangelium. Videnskabens udfordringer bliver på ingen måde indskrænket ved troens disciplin. Mangelen på åndelig stabilitet kan på den anden side forårsage slid på den moralske fiber. Sidste dages hellige må være på vagt overfor forsøg på at overføre begreberne. Vor moralcode, vor respekt for retfærdighed og sandhed, er ikke vilkårlige regler. De er resultatet af menneskets visdom under Gud i tusinder af år. De er den samlede sum af den åndelige arv, som er blevet nedavlet siden Adam.

Ligesom overtrædelse af de fysiske love kan bringe ulykke, kan overtrædelse af moralske love blive lige så skæbnsvangre. Loven om evig sandhed er ikke underkastet relativistens teorier om tid og sted. Uforanderligheden ved vor himmelske Faders love udtrykkes af Jesus Kristus, da Han sagde til Joseph Smith: »... sandheden forbliver og har ingen ende ...« (L. & P. 88:66).

(Fra *Improvement Era*, maj 1964).

BIBELEN

Et omhyggeligt og gudhengivent studium af Bibelen vil gøre et menneske til en bedre fader eller moder, en bedre ægtemand eller hustru, en bedre søn eller datter, en bedre borger og i sandhed et bedre medlem af Guds rige. Jo mere Bibelen læses, jo mere betydningsfuld bliver den, og hvis den læses med et værdigt formål, jo mere kristusliggende bliver læseren.

Jesus formanede alle, som ville være Hans disciple: »I ransager skrifterne, fordi I mener i dem at have evigt liv;

og det er dem, som vidner om mig.« (Johs. 5:39).

Bibelen er et lys for dem, som træder på den mørke sti. Den er kortet og kompasset, som kan lede skibet for alle, som sejler på livets hav. Den er Guds udtalelser og svar, i et magtfuldt og smukt sprog, på de ældgamle problemer, som unge og gamle, rige og fattige stiller: »Hvad er menneskets skæbne? Hvorfor er jeg her? Hvad er mine forpligtelser i den store livets plan?«

Det at læse Bibelen giver trost til de

sørgende. Den giver håb til dem, som er skuffede. Den sørger for tro og mod til dem, som er frygtsomme og ængstelige. Den synes at være en kilde til at forsyne mennesket med de indre længsler, hvad de end kan være. I Bibelen findes livets højeste sandheder. Den er Guds ord, nedskrevet ved inspirerede mænds hænder, bevaret med stor omhu, oversat af mange, som blev martyrer for at vi kunne glæde os ved dens skatte. Den åbner vejen til evigt liv og frelse for dem, som studerer den og beder

om det. Den indeholder Jesu Kristi evangelium, frelsens plan.

Hele Bibelen er måske ikke lige værdifuld eller tilfredsstillende. Stemninger og behov varierer. Der er imidlertid for den oprigtigt søgende svar på alle vigtige problemer.

Nogle læser Bibelen for dens litterære bidrag. Dens verslinier og deres balance er prægtige. Den er fuld af skønne perler.

Hvem bliver ikke betaget ved at læse den treogtyvende salme? »... Herren er min hyrde, mig skal intet fattes ...«

Hvor kan man finde et skønnere sprog end Ruts bøn til »sin svigermor? ... Nød mig ikke til at forlade dig og vende tilbage! Nej, hvor du går hen, der vil jeg gå hen ...« (Rut 1:16).

Hvorledes kunne en historie fortælles smukkere end hyrdernes ved forkyndelsen af Jesu fødsel: »I den samme egn var der hyrder, som lå ude på marken og holdt nattevagt over deres hjord ...« (Luk. 2:8).

Bibelen er en vidunderlig historiebog. Den er blandt de ældste skrevne optegnelser.

Nogle læser Bibelen for at retfærdiggøre deres handlinger eller deres tro, eller de gør det for at bevise eller modbevise en eller anden personlig tanke.

Uanset motivet for læsning af Bibelen, er den Guds ord, en guddommelig vejledning for vort åndelige liv. Den bør læses regelmæssigt og ofte med dette formål. Alle andre værdier, enten de er litterære, historiske, følelsesmæssige eller intellektuelle, er biprodukter og tillæg til det studium vi foretager af skrifterne.

(Fra *Improvement Era*, februar 1961).

BEMÆRK!

Meddelelser og billeder, der ønskes optaget i et bestemt nummer af STJERNEN, skal fremtidig indsendes inden den 1. i den foregående måned, og bedes sendt direkte til STJERNENs kontor, ikke sammen med rapporter el. lign. til missionskontoret eller organisationerne.

NB. Indsend ikke originalfilm, men kun aftryk, og skriv bag på hvert enkelt billede grenens navn, dato og hvad billedet forestiller.

KREDSLÆRERINDERNES *ludskali*

Vor Frelser taler

»Er ikke livet mere end maden, og legemet mere end klæderne?« (Matt. 6:25).

Formål: At fremhæve, at der er et større liv end legemets, nemlig åndens.

Da Kristus i Bjergprædiken fremsatte spørgsmålet »Er ikke livet mere end maden, og legemet mere end klæderne?« (Matt. 6:25) for sine tilhørere, talte Han utvivlsomt ikke imod menneskets stræben efter de ting, der er nødvendige for det fysiske velbefindende. Påbudet til Adam, at »i dit ansigts sved skal du æde dit brød« er kommet ned til os gennem tiderne. Det var gyldigt på vor Frelseres tid, og det gælder i dag. Et af hovedprincipperne ved Kirkens nuværende Velfærdsplan fastslår arbejdets betydning og påpeger, at de enkelte, så vidt det er muligt, bør arbejde for deres egen eksistens. Thi, som ordsproget siger: »Ved al slags møj vinder der noget.« (Ordspr. 14:23).

Da Kristus spurgte: »Er ikke livet mere end maden?« fremhævede Han, at selv om det er nødvendigt at skaffe vore daglige fornødenheder, må vi ikke standse op der, men gå videre fra legemets liv til åndens større liv. Hvor mange mennesker kender du, som er tilfredse med at bruge deres tid »til at få og bruge«, som digteren Wordsworth udtrykte sig, men kun lidt tanke for livets større værdier, som er så meget vigtigere end blot det at leve fra dag til dag?

Da Kristus erklærede, at legemet var mere end klæderne, advarede Han med at identificere ens selv med materielle ting. Hvor er det let at føle sig overlegen, fordi vi har opnået verdslig rigdom. Når vi har noget fint tøj på, bevæger vi os med større selvtillid og behag over vores venner. Når vi kører ned ad gaden i en ny vogn, er vor indbildskhed da ikke løftet så meget op,

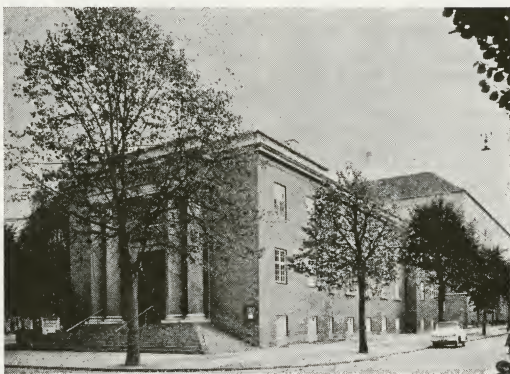
at vi lægger mærke til vore naboers beundrende blikke? Når man bygger et stort hus og møblerer det smukt, er dette så ikke, i det mindste delvis, for at gøre indtryk på dem, der ser det? Og dog, når man endelig skal analysere det, hvor ubetydelige er så ikke disse materielle ting. Thi, som vi meget vel forstår, når vi forlader dette liv, kan vi kun tage med os den samlede sum af det gode, vi har udført, og den kundskab, vi har erhvervet.

Og derfor er det rigtigt og passende, at Jesus skal sige til os, at vi skal lægge større vægt på de åndelige end på de materielle værdier. »Men søg først«, siger Han, »Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet (fysiske ting) gives jer i tilgift.« (Matt. 6:33).

En historisk omvisning

Foreningen for Københavnske Byvandringer havde anmodet om lov til at få forevist kirken på Priorvej torsdag den 21. maj. Man mødte op, 59 ialt, og blev modtaget af Jørgen Schmidt samt præsident Tom Asmussen og ældste Hans Nielsen. Der indledtes med et kort foredrag om kirkens oprindelse og historie samt udvikling i Danmark, hvorefter der blev givet lejlighed til at stille spørgsmål. Herpå foretoges en rundvisning i tre hold, hvorunder der standsedes i GUF-salen, ved hovedbestyrelses-værelserne, distriktslokalerne og i dåbsværelset og forklaredes om baggrunden for de pågældende institutioner.

En bus tog nu samtlige besøgende og værterne ud til missionshjemmet på Dalgas Boulevard 164, hvor man i to hold besøgte kontorerne, lagerlokalerne, fotografi- og trykmaskinerne, lokalene for film-bånd optagelser o. s. v. og samledes i receptionslokalerne til en let servering og hyggeligt samvær, hvorunder der var rig lejlighed til at stille spørgsmål. For omvisningen stod de på missionskontoret arbejdende ældster, mens serveringen var lagt i hænderne på distriktets hjælpeforeningspræsidentinde, str. Rebecca Schmidt med de kvindelige missionærer og andre som flittige hjælpere.

En helt usædvanlig grad af taknemmelighed fra de besøgendes side, både på selve aftenen og i tiden efter, i form af telefonopringninger til værterne, missionspræsidenten og til kontoret, samt i flere breve, er bevis på, at arrangementet blev meget påskønnet. Bemærkelsesværdig er en udtalelse af foreningens formand, boghandler A. Schou-Nielsen, der gik ud på, at man især var imponeret og glædeligt overrasket over, at vi ikke havde benyttet lejlig-

heden til at propagere for kirken, men i stedet havde valgt at fortælle kendsgerninger. Det havde også gjort et godt indtryk, at vi tiltrods for at vi ganske øjensynlig tog religion og kirke alvorligt, alligevel ikke på nogen måde var »hængehoveder«, men forstod at more og glæde os på en pæn og værdig måde.

Må aftenen efterfølges af mange lige så velykkede arrangementer for lige så interesserede og taknemmelige gæster.
Jørgen Schmidt.

Mormonkirken,
Dalgas Boulevard 164, F.

På samtlige deltageres vegne vil jeg gerne endnu engang takke Deres Kirkesamfund for den store venlighed og gæstfrihed, De viste vor forening ved vort besøg den 21. maj i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Det blev en meget stor og berigende oplevelse for os alle, ikke mindst fordi herrerne Schmidt og Asmussen og flere af Deres medarbejdere så fortælle os klart og anskueligt om baggrunden for kirkens arbejde.

Vi takker også for den smukke modtagelse, der blev os til del i Deres receptionslokaler på Dalgas Boulevard. Det omfattende traktament var en stor overraskelse for deltagerne, men særdeles velkomment — ikke mindst i de skønne omgivelser under medvirken af venlige unge damer.

Vore medlemmer i et antal af 60 deltagere fik det bedste indtryk af Mormonkirken, hvilket sikkert vil blive yderligere forstærket, når de tiltalende brochurer, der blev givet os, bliver nærmere studeret.

Med venlig hilsen,

Deres ærbødige

A. Schou-Nielsen,
formand.

KØBENHAVN DISTRIKTS MÅNEDSHILSEN

Juli 1964

Distriktskonferencer og grenskonferencer har til formål at bringe medlemmer, funktionærer og ledere i grenen i nærmere kontakt med distriktspræsidentskab og distriktsbestyrelser. Dette nås ved en række bestyrelses- og funktionærmoder samt ved i fællesskab at deltage i søndagens normale møder.

Mens man ved distriktskonferencer samler medlemmer fra alle distriktets grene til møder i distriktspræsidentskabets hjemby og der lytter til taler af distriktets og missionens autoriteter, foregår grenskonferencerne ude i grenene og for de fleste moders vedkommende under ledelse af grenspræsidenten og hans hjælpere. Distriktspræsidentskabet og distriktsbestyrelserne er sammen

med medlemmer af Distriktsrådet gæster ved grenskonferencerne, ligesom medlemmer af Missionspræsidentskabet ofte kommer tilstede, og der gives de fleste af disse lejlighed til at tale eller instruere og vejlede. Men også de lokale søskende får ved konferencen mulighed for at blive hørt, idet hjælpeorganisationerne afholder funktionærmoder med de tilsvarende distriktsbestyrelser, og distriktspræsidenten ofte kalder talere fra de tilstedeværende medlemmer ved nadvermodet. Ved distriktskonferencerne, der afholdes tre gange årligt, præsiderer distriktspræsidenten, og moderne er under direktion af missionspræsidenten. Ved grenskonferencerne, der holdes én gang årligt, præsiderer grenspræsidenten ved de ordinære møder (mens di-

striktspresidenten præsiderer ved de særlige møder), og samtlige møder er under direktion af distriktspræsidenten eller hans stedfortræder, medmindre missionspræsidenten eller en eller flere af hans rådgivere er nærværende, i hvilket fald direktionen kommer herunder.

Ved forårs-distriktskonferencen opretholdes kirken's generalautoriteter samt missions- og distriktsfunktionærer med opråb af samtlige navne. Ved grenskonferencen opretholdes missionspræsidentskabet, og distriktspræsidentskabet samt distriktsbestyrelserne. Samtlige grenens funktionærer opretholdes derefter ved oplæsning af alle navne.

Distriktspræsidentskabet

VELSIGNELSER:

København Nordre Gren: 3. maj:

Hans Billeskov Jansens og Lis Grethe Kyhlenso Jansens datter, *Mette Marie Billeskov Jansen*, velsignet af sin fader.

Slagelse: 17. maj:

Svend Aage Stokholms og Sorine Kathrine Oline Larsen Stokholms søn, *Martin Stokholm*, velsignet af sin fader.

Viborg: 26. januar:

Axel Overvad Andersens og Birgit Hansen Andersens søn, *Kjeld Dahl Andersen*, velsignet af sin fader.

Skive: 3. maj

Gudmund Bornemann Madsens og Inger Marie Norreskov Madsens datter, *Ria Bornemann Madsen*, velsignet af sin fader.

Aalborg: 3. maj:

Poul Egil Andersen Faldens og Eva Pedersen Faldens datter, *Tina Falden*, velsignet af sin fader.

Rettelser:

København Nordre Gren: Ved en beklagelig fejltagelse i juni nummeret, side 142, er velsignelsen af Bessie Andersen den 1. marts anført forkert. Den skal være følgende:

1. marts: Erik W. Andersen og Gerti Sieling Andersens datter, *Bessie Andersen*, velsignet af sin fader.

Vi beder ydmygt om forladelse!

Vaner: »Spindelvæv, derefter kæder«

af Richard L. Evans.

I det store emne om selvkontrol, er der én fase, man ikke tilstrækkelig sysler med, og det er de vaner vi har. At vi er »slaver af vanen« er en almindelig anerkendt udtalelse. Men vaner er ikke iboende ikke undgæelige, ikke uforanderlige. Vaner kan måske være dybt rodfæstet i os, gode eller dårlige, men de dårlige vaner, synes det sommetider, binder sig mere fast til os — måske fordi dårlige vaner ofte har at gøre med lyst, med vaneskabende, trælbindinge ting, med ting, som skaber en stærk længsel, og sommetider endog med ting, som appellerer til de dårlige sider i os. Der er et gammelt spansk ordsprog, der siger: »Vaner er først spindelvæv, derefter kæder«. Men aldrig kan vi uden fare indrømme, at vi er hjælpeløse overfor vore vaner. Hvis vi skaber vaner første gang, hvad vi gør, må vi være i stand til at bryde dem, hvad vi også kan, og forandre dem, hvad vi må, hvis det er dårlige vaner. Med vore vaner, eller imod dem, må vi ikke gøre det, som vor bedre forstand eller vort bedre jeg ikke ville indgive os, eller det som ville skabe en urolig samvittighed. Hvis vi skulle indrømme, at de vaner vi erhverver, er udenfor vor kontrol, ville vi indrømme faktisk slaveri. »Vi skaber først vore vaner, og derefter skaber vore vaner os«, skrev den engelske digter John Dryden. At vælge og kontrollere vore vaner er en livsvigtig del af livsproccessen. Dette indebærer vigtigheden af tidlig vejledning, af hjemmets indflydelse og eksempel. En barnlig handling kan synes ligegyldig. Men en udvikling eller tendens er ikke ligegyldig. En indstilling er ikke ligegyldig. Hvad der til at begynde med synes at være noget vi kan tage eller lade være, kan blive noget vi føler vi absolut må have. »Bare denne ene gang« kan føre til »bare en gang til«. En gang til kan føre til mange flere, indtil vi har skabt en vane. Plato svarede engang en, som spillede og forklarede, at han kun havde spillet for »spøg«; »Vanen er ikke for spøg«. Trods alle forklaringer, alle undskyldninger, al ræsonneren, er livets love, sundhedslovene, befalingerne stadig i kraft, og vi må have karakter og overbevisning til at kontrollere, forandre, skabe eller bryde eller forlade de vaner vi har. Vi kan skabe gode vaner eller bryde dårlige vaner — hvis vi ønsker at gøre det. Men ikke meget kan gøres, med mindre vi ønsker at gøre det.

(Fra Tempelpladsen, 10. november 1963).

Personlige nyheder

Bryllup i København:

Den 23. maj viedes på rådhuset søster *Kirsten Hermansen* og broder *Preben Petersen*, begge København Søndre Gren. Efter den borgerlige vielse modtog parret ved en højtidelighed i kirken på Priorvej Kirkens velsignelse ved grenspræsident *Vagn Røder*. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

FØDSELSDAGE:

Vi siger i denne måned til lykke til følgende søskende:

København Centrum Gren:

Svanhild Oline Hoel Larsen, 70 år den 3. juli.

Harry Sofus Johannes Jensen, Ryesgade 1, 65 år den 4. juli.

Petra Catrine Jensine Erdmann, Hvidkildevej 16 B, 60 år den 7. juli.

Ellen Estella Lund, Kronprinsesse Sofiesvej 8 A, 75 år den 7. juli.

København Søndre Gren:

Mary Henriette Løgholt, Tranchavegård 17, 65 år den 3. juli.

København Nordre Gren:

Ella Rose Høje, 60 år den 5. juli.
Julius Nicolai Madsen, Gåsholmvej 91, 80 år den 25. juli.

Silkeborg:

Karen Marie Nielsen, 70 år den 11. juli.

Aalborg:

Soren Sorensen, 65 år den 11. juli.

Randers:

Doris Marie Handberg Mougaard, 65 år den 17. juli.

Esbjerg:

Bertel Julius Olsen, 80 år den 21. juli.

Alfred Jørgen Sørensen, 70 år den 21. juli.

Emil Herman Westphal, 75 år den 31. juli.

Bryllupper i Amerika:

Tidligere missionær i den danske mission, *W. Dean Lybbert*, viedes den 9. maj i Idaho Falls Templet til *Margaret Irene Lee*. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Tidligere missionær i den danske mission, *Howard Kent Madsen*, viedes den 11. juni i Idaho Falls Templet til *Gail Lenore Slater*. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Søster *Inga Nielsen*, tidligere Aarhus, viedes den 12. juni i Salt Lake Templet til *Kenneth R. Dougal*. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Tidligere missionær i den danske mission, søster *Nora Deli Henrie*, viedes den 5. juni i Salt Lake Templet til *David Stratford Murdock*. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Tidligere missionær i den danske mission, *Louis Clifford Goff*, viedes den 8. juni i Salt Lake Templet til *Elizabeth Felt*. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Døb:

København Centrum Gren: 23. maj:

Edith Helga Sigrid Nielsen

Aarhus: 30. maj:

Janni Nielsen

Odense: 2. maj:

Ida Elskov Svarrer

Annette Ringman Jensen

30. maj:

Karen Marie Jørgensen

Fredericia: 8. maj:

Paul Herman Nielsen

Helga Marie Nørregård Nielsen

Anne Lise Nielsen

Sten Flemming Nielsen

Døbt af:

Ældste Randy Lee Murdock

Ældste Vernon E. Clay

Broder Eddie Karnil
Ældste Brigham Ostergard

Ældste Bryce Christensen

Ældste Henning Sørensen

Ældste Henning Sørensen

Ældste Henning Sørensen

Ældste Henning Sørensen

Håndspåbyggelse ved:

Ældste Gunnar Reiersen

Ældste Arman B. Peterson

Broder Eddie Karnil
Ældste Brigham Ostergard

Ældste Henning Sørensen

Ældste Leslie Forslund

Ældste Leslie Forslund

Ældste Leslie Forslund

Ældste Leslie Forslund

Ordinationer:

København Nordre Gren: 3. maj:

Gunnar Otto Westergaard

Felix Vilhelm Holgersen

København Søndre Gren: 10. maj:

Irvin Holgersen Madsen

Central Sjælland: 3. maj:

Willy Madsen

Slagelse: 29. marts:

Bo Lambert Hafstrøm

19. april:

Kaj Vilhelm Østerberg

Tonny Elmann Larsen

Randers: 3. maj:

Tage Dahlin

Aalborg: 11. maj:

Ole Kjeldsen

Holger Pedersen

Til:

Lærer

Lærer

Lærer

Præst

Lærer

Præst

Præst

Diakon

Lærer

Præst

Ordineret af:

Broder Tom Asmussen

Broder Orla Rasmussen

Broder Magnus Olesen

Broder Bent Colvig-Jensen

Broder Svend Aage Stokholm

Broder Børge Grand Hansen

Broder Hans M. Larsen

Broder Joh. Christian Dahlin

Broder Jens L. Jensen

Broder Jørn H. Bendtsen

Missionærforflytelse:

5. juni:

Jon E. Jensen
John A. Sorensen
Stanford K. Madsen
Harold Wilsted
Larry C. Johnson
William L. Hopkins
Bravant Haslam
David Freeman
John Olsen
Glen R. Hilton
Glen G. Simmons
John A. Lewis
Valor P. Thompson
George D. Kennedy
C. Leslie Forslund
Chester L. Allen
Robert F. Rasmussen
Elmo D. Neilsen

Fra:

Birkerød
Østerbro
Gentofte
Randers
Hellerup
Kbhvn. Indre By
Kalundborg
Sønderborg
Østerbro
Randers
Vejle
Horsens
Esbjerg
Amager
Fredericia
Roskilde
Esbjerg
Amager

Til:

Amager
Amager
Herlev
Kolding
Aalborg
Aalborg
Amager
Herring
Holstebro
Silkeborg
Esbjerg
Esbjerg
Sønderborg
Fredericia
Vejle
Vanløse
Østerbro
Østerbro

Daryl W. Tanner
Arthur J. Dent
Hans Nielsen
F. Don Baxter
M. James Lillywhite
Georgia L. Evans
Arva Wahlen
Mary Lu Wood
Georgia Elmer
D. Howard Lively
Michael W. Olsen
Gayle C. Jensen
Garry R. Cox
Charles S. Peterson
Thyge O. Petersen
Ronald J. Harper
Richard Burningham
Terry N. Booras
Paul H. Van Alfen

Kolding
Aalborg
Hvidovre
Kvartetten
Randers
Esbjerg
Odense
Aarhus
Odense
Esbjerg
Søborg
Birkersød
Kvartetten
Skive
Randers
Aalborg
Herning
Vanløse
Amager
Silkeborg

Hvidovre
Hvidovre
Kbhvn. Indre By
Kbhvn. Indre By
Nørrebro
Horsens
Aarhus
Odense
Esbjerg
Søborg
Birkersød
Kvartetten
Randers
Randers
Randers
Skive
Roskilde
Kalundborg
Horsens

Tidligere missionær afgået ved døden

Fra Amerika har vi fået meddelelse om, at ældste *David Russell Jensen* er gået bort, kun 21 år gammel.

Ældste Jensen, som var fra Phoenix, Arizona, ankom til Danmark på mission den 16. januar 1963, men måtte på grund af alvorlig sygdom, kræft, afløses fra sin mission allerede den 20. oktober 1963, efter at have arbejdet i Skive, på Frederiksberg, i Valby og i

Indre By, København. Efter at han var kommet hjem til Arizona, måtte hans ene ben amputeres, men alligevel var han stadig aktiv i missionærarbejdet, idet han arbejdede med stavs-missionærerne, indtil hans sygdom blev så slem, at han måtte gå til sengs, hvor døden kom til ham under sovnen.

Vi udtaler et: Æret være ældste David Russell Jensens minde!

David R. Jensen

Nye regionsledere i den Danske Mission

Den 5. juni er følgende blevet kaldet som *missionær-regionsledere*:

Jon Edwin Jensen fra Ogden, Utah, født den 11. marts 1942 som søn af Edwin og Evelyn Jensen. Ældste Jensen kom til Danmark den 3. juli 1962 og har arbejdet i Næstved, Indreby, på Amager, i Herlev, Struer og Birkerød, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.

Harold George Wilsted fra Indianapolis, Indiana, født den 19. marts 1943 som søn af Harold og Emma Neal Wilsted. Ældste Wilsted kom til Danmark den 2. november 1962 og har arbejdet i Indreby, Haderslev, Fredensborg, Lyngby, Holbæk og Randers, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.

Dennis B. Hacking fra Vernal, Utah, født den 27. februar 1941 som søn af Joseph og Louise Hacking. Ældste Hacking kom til Danmark den 17. april 1962 og har arbejdet på Nørrebro, Christianshavn, i Fredericia, Hjørring og Herlev, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.

James LaVør Jackson, Jr. fra Moroni, Utah, født den 1. oktober 1942 som søn af James og LaRue Jackson. Ældste Jackson kom til Danmark den 3. juli 1962 og har arbejdet i Valby, Vejle, Odense, Hvidovre, på Færøerne og i Aalborg indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.

Vi beder Gud velsigne de nye regionsledere i det ansvarsfulde kald, der nu er pålagt dem.

Missionær afløsninger:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

1. juni: *Bruce Fønnesbeck* fra Weston, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Indre By, København.

13. juni: *Robert Rasmussen* fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Esbjerg.

Jon E. Jensen

Harold G. Wilsted

Dennis B. Hacking

James L. Jackson

Bruce Fønnesbeck

Robert Rasmussen

H. P. BALTZER

Begravelsesforretning

(Vanløse Ligkistemagasin)

Begravelse ordnes overalt - egen rustvogn
Jyllingevej 8 - København - (01) 71 75 01

ORACO

 papirvarer

BALLERUP — TLF. *97 03 35

Corona

TAPET

Ny eller brugt folkevogn? Så snak med Mogens, tel. (01) HE 3280, og vær sikker på et godt køb altid med garanti.

Det verdensberømte Tabernakelkor på LP plader!
Gratis prisliste: send brevkort med navn og adresse til UTAH IMPORT CO. Parcelvej 70 B - Holte Tlf. Holte 51

Ny udgave af Den Kostelige Perle

DEN KOSTELIGE PERLE, som i lang tid har været udsolgt, er nu kommet i ny, revideret udgave.

Den nye udgave er trykt med ny retskrivning (den gamle udgave var fra 1909), med 2-spaltet sats, og formatet er som MORMONS BOG og LÆRE OG PAGTER.

DEN KOSTELIGE PERLE er indbundet i lækkert, blødt, sort bind, og prisen er

kr. 6.50

Bogen kan bestilles ved indsendelse af beløbet på postgiro 333.38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Dalgas Boulevard 164, København F.

Husk på talonen at skrive, hvad der ønskes.

...sk er da
sine rejser
billigst!

2.629-^t/_r

ALDRIG FØR SÅ BILLIGT TIL USA!

...og på kun 8 timer med SAS-Jet

SAS kan nu tilbyde flyverejsten til New York til priser lavere end nogensinde — på 21-dages billet på økonomiklasse flyver De NON STOP til New York med SAS Royal Viking Jet for kun 2.629.— t/r. Forlang »Rejsenøglen til USA-ferien« og få alle oplysninger hos et SAS-autoriseret rejsebureau. — SAS flyver nu også direkte til New York, Los Angeles, Chicago, Anchorage, Montreal.

SAS

.....USA rejser i et bedre plan